

STÍN KŘÍŽŮ A MEČŮ

Katherine Theresa Quinn

STÍN KŘÍŽŮ A MEČŮ

Katherine Theresa Quinn

Arera – bývalé území Thillaveinů

Bylo konečně po bitvě. Chladným podzimním vzduchem se šířil kovový zápach krve, který až štípal v nose. Mrtvých na bitevním poli bylo spousty a to nejen těch co prohráli.

Princ spolu se svými muži procházeli mezi mrtvými po zmrzlé a vysušené půdě, až to pod jejich vysokými, koženými botami křupalo. Držel v ruce za jílec svůj velký meč dvousečného ostří z kvalitní nerezové oceli a zlata ostrím dolů, až se špičkou skoro dotýkal země, a sem tam s ní přejel po jejích hrbolecích. Hledali po celém poli přeživší. Ty z nepřátelské strany probodávali kopím či meči a ty svoje sbírali a nesli k ošetření do tábora za kopcem.

Tohle byla jeho první mise takové velikosti. Jeho první obsazení nepřátelského velkého města, kde šlo o menší válku než jen o vypuzení. A dalo by se říci, že ho to za těch pět měsíců jejího průběhu docela změnilo. Ne, že by toho kdysi víc namluvil nebo se častěji usmíval, ale bylo znát, že byl plný určitých vnitřních nepokojů, které ho sužovaly.

Sice by se měl radovat z výhry a z nově dobytého kousku thillaveinského území, ale vysoký počet ztracených mužů mu v radosti bránil. A taky to, že to místo bylo úplně vyjedené. Nikde ani kousek jídla jako by to bylo naschvál. Ani Thillaveinů z Arery nebyli dostatečně zásobeni na tak dlouhé obléhání. Takže kdyby se válčení protáhlo, nejspíš by posli hladu dřív než jejich Aleaderští nepřátelé.

Nicméně princ byl v první řadě velitelem a tak musel své muže motivovat a ne deptat svou náladou. „Až to tady dokončíme a přežijeme dnešní chladnou noc, zastavíme se v taverně sousedního města a oslavíme naše vítězství pořádnými korbely piva a masa,“ zmínil princ zírājíc na muže ležícího pod jeho nohama s většinou zlámaných kostí v těle. Měl sečné rány po celém obličejí a ještě dýchal. Nebo spíš sípal. Byl to Aleader – jeho muž.

„Neboj se, i ty brzy budeš hodovat ale s bohy a v království Mercie, bratře. Díky za tvoji odvalu a sílu. Ať tě Zineyar doprovází,“ prohlásil vtiskajíc mu stříbrnou minci do dlaně a zarazil mu z milosti meč rovnou do srdce.

A když muž vydechl naposledy, meč z něj vytrhnul, sehnul se k němu a zavřel mu oči. Po jeho ostří stékala hustá tmavá krev přímo na nebožtíkovu dřevitou kroužkovou zbroj.

Všichni co byli poblíž na prince koukali. Dokud se nerozešel dál. Měl až přespříliš povinností vůči své zemi a svým lidem na to, že mu bylo sotva pětadvacet. A taky nebyl ani zdaleka takový jako ostatní. Říkalo se, že i přes jeho kamennou kůži a ledový zevnějšek měl měkké srdce. Tedy alespoň u Aleaderů se to říkalo.

„Výsosti, měl byste si odpočinout, jste raněný,“ řekl Varal, ale Nah’mer zavrtěl hlavou.

„Nic mi není. Je to jen pár škrábanců,“ opáčil a přidal do kroku. Varal se podíval na kamaráda, který šel kousek vedle něj a oba pokrčili rameny.

„Nah’mere!“ volal na něj z kopce mladý muž Rah’mal. Byl to jeho bratranec. Na sobě měl stejně jako Nah’mer tmavý, prošíváný gambeson a přes něj zateplený plášť.

„Co se děje?“ křičel na něj zpátky. Celá princova družina se podívala směrem k tábořišti, odkud na ně volal Rah’mal.

„Musím s tebou mluvit,“ řekl a Nah’mer přikývl a přidal do kroku. Pak se ještě otočil na svou družinu a řekl jim ať pokračují. Potom si to mířil k tábořišti.

Rah’mal podal bratrancovi ruku, aby mu pomohl do prudkého kopce. „Máme málo zásob a to i kdybychom hned teď vyrazili zpátky do Nagaru. A ti vesničani nic nemají, už jsme to všechno prohledali. Tohle město nám byl čert dlužnej, je to tu prokletý skoro jako u nás,“ zmínil hned, jak se Nah’mer s jeho pomocí vyškrábal nahoru. Nah’mer přikývl.

„Co budeme dělat?“ zeptal se s nadějí v očích. Pravdou je, že Nah’mer neměl ani potuchy, co by měl v takové situaci dělat. Zásoby jim měly vydržet podle plánů ještě další měsíc, ale Thillaveini jim všechno spálili.

Nah’merovi nad hlavou proletěl s hlasitým krákáním obrovský krkavec. To u nich znamenalo štěstí. Oba k němu vzhledli a potom si princ i přes šťastné znamení povzdchl. Protože to, že měli štěstí nutně neznamenalo, že jak se říká jim pečení holubi spadnou rovnou do huby.

„Budeme muset přečkat noc tady a něco si ulovit. Jsme sakra Aleadeři a bohové jsou nám nakloněni!“ opáčil sebevědomě a prohrábl si prsty své černé vlasy tak, že mu spadly pramínky zpátky do čela. Rah’mal se pousmál a přikývl.

„To jsme. A z toho bychom se s nimi o to měli podělit a vzdát jim díky. Dlouho jsme jim nedali žádnou oběť, Nah’mere,“ připomněl a on sklesle přikývl. Dost špatně se dávají oběti, když sami nemají co jíst. Peněz mají sice mnohem víc než Thillaveini, ale je jim to skoro prd platný, když je nemají pořádně za co utratit. Kdysi totiž rozzlobili boha Slunce – Ezeyara, který na jednu z jejich zemí seslal strašlivou kletbu, která sužuje všechny obyvatelé už několik generací.

Trestá je hladem když jejich pole, stromy i keře zachvátil úrodný mor. A tím, že na jejich území už nedopadaly sluneční paprsky jako tomu bylo kdekoli jinde v Artemii, všude v Nargandii byla tma i přes den jako by byla polární noc.

Další potíž byla se silnými přívalovými dešti, které se střídaly s nekonečně dlouhými dobami sucha a to všechno mělo za následek, že většina plodů, které se mohly urodit zčernaly a rozpadly se na popel. A nejen plody, dokonce i listy a traviny, veškerá zeleň měla barvu obsidiánu. Takže jejich hlavní část Artemie – největší část, vypadala jako by byla po obrovským požáru.

Něco málo z toho, co přežije sotva uživí království, natož jeho lidi. A to nemluvě o okolních menších městech a malých vesničkách nebo zvěř. A je to rok od roku horší a horší. Všem hrozí smrt hladem.

A to jen proto, že kdysi prý pár chamtivých Aleaderů z Nargandie vykradlo posvátný chrám aleaderských bohů. Ukradli z něj klenot patřící Ezeyarovi. Podle legend to byl Sluneční kámen. Měl totožnou barvu zapadajícího slunce a nevyčíslitelnou hodnotu. Aleaderští obyvatelé po Slunečním kameni neustále pátrají, doufajíc, že jim pomůže navrátit světlo do jejich temných dní. Ale ten kámen jako by se vypařil.

„Výsosti, něco jsme našli,“ volal na něj Varal. Postával u mrtvého Thillaveina ve středním věku pod kopečkem k tábořišti a nadšeně na něj mával. Nah’mer uložil svůj meč do pochvy a kráčel za Varalem. Varal byl takový mladý chlapec. Bylo mu sotva devatenáct let a už musel po boku svého pána válčit.

Nah’mer se postavil naproti němu a čekajíc, až mu Varal poví, co našel, si dal ruce v bok. Varal ukázal mrtvému muži ve středním věku na krk, na kterém mu visel zlatý řetízek, na kterém byl prsten se symbolem slunce. Uvnitř byl kdysi zasazený i nějaký kámen, ale zřejmě ho někde ten Thillavein ztratil.

Železné šperky nasvědčovaly tomu, že člověk nebyl příliš bohatý, ale ani nebyl chudý, když si mohl dovolit takový šperk. Prostý lid na takové ozdůbky neměl. Maximálně tak něco ze dřeva a i to už bylo jó něco. Natož přívěsky a prsteny ze stříbra a zlata s diamanty. To už je rozhodně zvláštní náhoda. Protože chudí lidé ve svých životech stříbro snad ani neviděli a zvlášť Thillaveini.

Ale nejdivnější na tom bylo, že Thillaveini byli ryze křesťanským národem a Aleaderi byli pohané. Najít šperk aleaderského boha Slunce ve vlastnictví Thillaveina by pro něj kdyby byl živý znamenalo jistou smrt. A to proto, že musel mít aleaderské předky. Protože Aleaderi se s Thillaveiny stýkají opravdu pouze při bojích, jinak je to striktně zakázané.

Mezi Thillaveiny a Aleadery jsou i další rozdíly a to nejen v náboženství, ale i po fyzické stránce. Aleaderi jsou všichni bez rozdílu černovlasí. Zato Thillaveini jsou zase všichni bez rozdílu blond, takže si je nikdo nesplete. Ale tento muž měl překvapivě čistě bílé vlasy.

Tito dva národy mluví každý jinou řečí. Thillaveini mluví alganštinou, zatímco Aleaderi narganštinou.

Aleaderi a Thillaveini se tak nenávidí, že nějaké křížení je naprosto nepřípustné takže pokud k tomu dojde, vždy končí smrtí obou. A pokud se to i přes to nějak uskuteční a podaří se jim to utajit, nebo se jim naopak nepodaří si dát pozor, skončí smrtí i jejich výsledek lásky.

Důvod nenávisti a dlouho trvající války už se pomalu zajíždají. Je o tom napsána spousta knih, které nikdo za svůj krátký život nemůže být schopný ani přečíst. Ty důvody jsou v podstatě triviální jako vždy – náboženství a touha po moci a odplatě. Taký obavy z neznáma a neznalost.

Aleaderi se s Thillaveiny nikdy nějak extra nepářili. Ano, jsou výjimky. Ostatky takových, kteří byli přistiženi dodnes visí v obou hlavních městech pro výstrahu. V podstatě to chodí tak, že když se potká obyčejný občan Aleader s Thillaveinem, musí se utkat na život a na smrt. Vyhraje prostě jen ten silnější. Proto ženy moc za

brány měst nechodí, natož za hranice země. Protože pokud není dobrá v boji a potká Aleadera, většinou jí znásilní a zabije.

A když se potkají a přáteličkují se a někdo je uvidí, berou ho jako zrádce a zabijí ho i ti vlastní. Pokud se to neprovalí až u krále, který s nimi naloží po svém. Neexistuje možnost jak se přátelit v tomto světě. Jak Thillaveini tak Aleadeři se bojí nebojovat, protože by stejně zemřeli tak jako tak. Zkrátka život v Artemii je boj.

Celestia – thillaveinské hlavní město, hrad Kinallen

Akorát jsem vylezla z postele. Slunce už mě stejně nenechalo dál spát. Paprsky byly tak ostré, že jsem cítila pálení i přes zavřená víčka. Ale i kdyby nebylo slunce, byla tu moje služebná Anette, která by mě stejně vzbudila. Hned, co jsem vystrčila nohy z pod peřiny a obula se do pantoflí, už kolem mě poletovala, oblékla mě, učesala, nalíčila a navoněla mou mandarinkovou vůní.

„Jsi ta nejkrásnější žena v Arthemii, Ahn,“ procedila zírājíc na mě skrz zrcadlo, zatímco mi zapínala na krk perlový náhrdelník s malým křížkem ze zlata, který visel nad mým zlatým krystalem. Šoupla jsem si krystal hned hluboko do výstřihu aby nevzbuzoval pozornost. Byl vskutku impozantní. Připomínal mi sluneční paprsky při západu slunce.

Dostala jsem ho od matky když jsem byla malá. Prý by pro to lidi vraždili. A tak jsem jí slíbila, že na něj dám pozor a že ho použiju kdyby mi mělo jít o život jako cenu za své vykoupení.

„Šaty dělají člověka. Kdybych neměla tyhle cetky, nikdo by o mě ani pohledem nezavadil,“ opáčila jsem suverénně a otočila jsem se na ní.

„Nemyslím si,“ usmála se a mířila si to ke dveřím. Já se jen zoufale podívala na svoje dýky, které se válely po stole už ode dne, kdy jsem je dostala. Což už je několik týdnů. Dostávám totiž často zbraně, aniž bych o to stála. Otec ze mě chce mít bojovnici.

Je to trošku zvláštní, vzhledem k tomu, že jsem jeho jediná dcera a ještě ke všemu princezna. Ale co, není tajemstvím, že si přál syna. K jeho smůle jsem nesnášela boje se zbraněmi. Bojím se ostří i kontaktu s nepřáteli.

Ale je mi to k ničemu, protože žiju v takovém světě a musím to umět, pokud chci přežít. A taky jsem vzdělaná mladá dáma a hodně čtu přesto, že to dělat nesmím. Takže bych se určitě z maléru vykroutila i slovy. Protože, nejenže vím, jak se jejich jazyk jmenuje, ale umím i něco málo říct.

Nikdy jsem se ale se žádným Aleaderem nesetkala, abych to využila. Naštěstí tedy. Ano, párkrát jsem viděla rytíře bojovat u hradb našeho hlavního města a párkrát se k nám dva nebo tři tajně vetřeli, ale já naštěstí zatím nepamatuju žádné obléhání. Alespoň ne tady v hlavním městě.

Pravdou je, že se s nějakým setkat je velmi nepravděpodobné, vzhledem k tomu, že jsem nikdy nebyla za hranicemi Algánie na neutrálním území, kde se i přes jeho neutralitu hodně často válčilo.

Jak naše hradby, tak jejich byly tak pevné, že dobytí hlavního města bylo téměř nemožné. Ale jednou se to Aleaderům málem povedlo. To bylo za dob mé pra pra babičky. Naštěstí to bylo jen málem, protože jinak bych se možná ani nenarodila, anebo bych byla smíšeného původu.

Což mě přivedlo zpátky k těm dýkám. Popadla jsem je a prohlížela jsem si je. Měla bych se naučit se bránit. Přece nebudu zalezlá v Celestii nadosmrti, ne? Alespoň bych se mohla podívat do ostatních našich zemí. Navíc Artemie je obrovská a stojí za to vidět moře.

Aleadeři mají kolem svého území ledové moře a my jen vysoké hory a kopce. Nikdy jsem nebyla dál na jihu, kde jsou písečné pláže a moře na koupání. „Vaše Výsosti, kde se touláte. Váš otec už se po vás ptal u snídaně,“ řekla služebná která mi přinesla nové šaty od své sestry švadleny. Trochu jsem se zasnila.

„Už jdu,“ usmála jsem se na ní, položila jsem dýky zpátky na stůl, vklouzla jsem do střevíců a běžela jsem po točitých schodech dolů do jídelního sálu. Chladné zdi a plápolající oheň v pochodních mě občas strašil, když jsem viděla míhající se stíny ve tvářích strážců.

Do sálu už jsem vcházela trochu jiným krokem. Takovým, který se ode mě jako od princezny očekává. „Tady jsi. Nechovilná jako vždycky,“ rýpnul si otec, když mě uviděl vejít do sálu.

„Omlouvám se, otče,“ zašeptala jsem a usadila jsem se ke stolu. Oba s matkou se na mě dívali. Měla jsem zase divný pocit. Vždycky když se na mě takhle dívají, něco se děje.

Otec se nadechl, ale matka ho přerušila tím, že mu jemně položila ruku na jeho. „Už jsi dost velká na to, aby ses vzdala, Ahn-No. Otec už ti vybral ženicha,“ řekla a mě zaskočil chleba hned, co jsem se do něj stačila zakousnout.

„Ale matko, já...“ začala jsem, ale otec se do našeho rozhovoru vmísil.

„Nechci slyšet jediné slovo. Již to bylo zařízeno. Nemíš čeho se bát. Je to silný mladík. Je mu čerstvě devatenáct let a vládne mečem, lépe než kdokoli v jeho věku široko daleko.

Je to syn krále Argona Ala'ran z Mhatry. S jeho otcem jsme dobří známí. Jednou mi poděkuješ. Chce tě pro tvou neochvějnou krásu. Tvé vlasy nejsou bílé jako nás ostatních Thillaveinů, ale jdou do zlata. Jsi pokladem, dcero. Zlatovlasou pannou,“ řekl a otřel si pusou do ubrousku.

Já se jen podívala na matku, která vypadala, že s otcem souhlasí. Hledat u ní porozumění nebyl dobrý nápad, vždy stála při něm. „Víš otče, říkala jsem si, že se ještě na vdavky nehodím. Raději bych se věnovala četbě a dvorní etiketě,“ vařila jsem z vody. Pravdou bylo, že jsem dvorní etiketu nemohla vystát. Byla to příšerná nuda. Stejně tak jako hodiny konverzace.

„Nesmysl. Periodu máš spoustu roků. Už tak jsi dost stará. Nesmíme si dovolit čekat už ani rok. Jsi v nejlepších letech, copak si myslíš, že si tě pak někdo bude chtít vzít až tvoje krása pomine? A co potomstvo? Potřebujeme nějakého dědice. Lord Arménus se už chlubil šestým synem. Nehodlám to jeho chvástání už dál poslouchat,“ řekl a já hlasitě polkla.

Věděla jsem, že jeho slovo platí a platit bude. Souhlasně jsem přikývla a snažila jsem se do sebe dostat snídani, na kterou mě přešla chuť. Potom mě hned začal zase prudit se zbraněmi.

„Jaká je šance, že tu potkám Aleadera?“ prohlásila jsem, až oba přestali žvýkat a propichovali mě pohledem.

„Už se o tom s tebou nebudu bavit. Yramer si tě vezme na starost a naučí tě se bránit ať chceš nebo ne. Běda, jestli zase utečeš ze cvičště! Vezmi si nové dýky, nebo starý meč a začni!“ řekl přísně a tak už jsem raději mlčela.

Po snídani jsem se s rodiči rozloučila a šla jsem si postěžovat Anette. Byly jsme u mě v pokoji a povídaly jsme si. „Nechci se ještě vdávat,“ fňukala jsem a plácla jsem sebou na postel.

„Říká se, že je princ Ala'ran velmi pohledný,“ chlácholila mě.

„To mě nezajímá, Anette. Já vím jací muži jsou. Hrubíáni a barbari! Udělají cokoli, aby se ti dostali pod sukni. A pak, říká se, že to bolí. Amélie říkala, že prý krvácela dva dny a nemohla skoro ani chodit,“ zmínila jsem.

„Možná že to Amélie jen přehání. Nebo, že by lord Asham měl velké...“ zahihňala se.

„To není vtipné, Anette. Možná, že byl brutální a Amélie je s ním nešťastná,“ zamračila jsem se.

„Nepřišla mi nešťastná. Slyšela jsem nedávno strážného mluvit o Ashamovi. Prý ho doma nutí uklízet a umývat nádobí,“ vyrazila a já vyvalila oči.

„Mýt nádobí? Muž a válečník? A slyšela jsi dobře?“ divila jsem se.

„Ať se na místě propadnu, jestli je to lež. Prý i slepice a dobytek obstará za úsvitu, a snídani připraví. Děti obslouží a vyráží do práce,“ dodala.

„A co tedy dělá ctěná Amélie, když její muž všechno zastane?“ vyzvídala jsem překvapeně.

„Šušká se, že se válí doma na kanapi a vyšívá,“ zmínila.

„Vyšívání? To jí tedy moc nezavidím. Raději bych stlala posteleva, vařila a nádobí umývala. Možná bych i raději s mužem uléhala než toto,“ kšichtila jsem se.

„Neboj, brzy budeš uléhat s princem Ala'ranem,“ provokovala mě a já po ní hodila svou mašli, která se stále ještě od rána válela na posteli.

„To teda nikdy! To raději dezertuju,“ řekla jsem vážně. „A sundeji mi ty šaty, půjdu trénovat!“ poručila jsem jí a ona se jen pousmála a vykonávala mé rozkazy.

Nah'mer a jeho muži už byli v lese kousek od Nagaru, což je hlavní město Nargandie – aleaderské země. Někteří seděli u ohně a ohřívali se, další kmitali ve stanech, kde

se snažili ošetřovat raněné. Pár jich šlo na lov zvěře, aby měli co do žaludku a případně do zásob. Hojná část Aleaderů se modlila za mrtvé i za živé a raněné. A taky za to, aby se jejich kletba zlomila včas, než jejím vlivem zemrou jejich rodiny.

Nah'mer seděl v kožešině u ohně na dřevěné kládě a mnul v ruce zlatý prsten bez kamene na zlatém řetízku, který tomu mrtvému Thillaveinovi v Areře stáhnul z krku. Byl to vyznavač jeho bohů a on nechápal proč. Přece kdyby byl smíšeného původu, jeho vlasy by byly tmavé, ne? Toho muže pro jistotu nařídil vzít s sebou, aby ho mohl ještě důkladněji prozkoumat.

Potom se z ničeho nic zvedl a mířil si to kolem thillaveinských vesnických zajatců – jediných přeživších thillaveinské země Arery, kterých se zmocnil svým mužům pro zábavu. Které se sám tedy nezúčastňoval. Šel ke stanu, ve kterém kromě sošek jedenácti bohů nic nebylo. Byla to jejich provizorní svatyně, kterou naši lidi nevypálili, protože neměli ani potuchy o tom, že něco takového Aleadeři tahají s sebou i do války.

Nah'mer se zastavil přesně uprostřed a obklopený soškami bohů před nimi poklekl. Potom sklonil hlavu a zírajíc do země šeptal: „Zineyar, bohyně smrti, děkuji Ti, že jsi doprovodila všechny mé přátele do Mercie a umožnila jim se radovat společně z našeho vítězství. Že jsi je zbavila bolesti, kterou utrpěly jejich tělesné schránky a zahojila jejich duše. Na, bohyně lovu, moc ti děkuji, že jsi nám dopřála zdaru při naší výpravě.

Rhinesis, bohyně štěstí a radosti, jsem ti vděčný, že jsi nám dopřála mít co oslavovat i v takových těžkých časech. Esdare a Venasi, bohové slávy a odplaty. Tohle je velký den pro spoustu mých mužů. Jejich jménem vám děkuji. Beheyre, bože naděje, netroufám si tě žádat o to, abys šel proti Ezeyarovi, ale prosím tě, abys mi dal sílu v podobě naděje.

A nakonec, Ezeyare, bože Slunce, můj pane, odpusť nám naše hříchy a přijmi mou skromnou oběť jako malou část velkého dluhu. Prosím tě alespoň o trochu víc obživy pro moje lidi a já ti slibuju, že ten kámen najdu,“ zašeptal, vytáhl si z koženého pouzdra, který měl za opaskem dýku a bez jediného zaváhání nebo vzdechu se rýzl hluboko do dlaně a o každou sošku boha, se kterým mluvil otřel svou krev.

Do jejich žulového povrchu se vpila každá její kapička, až zmizela jako by to byla jen voda na od slunce rozehrátém kameni. Nah'mer se podíval do očí sošky boha Slunce a táhle se zvedl ze země. Potom si uložil dýku zpět do pouzdra a otírajíc si dlaň do kalhot vyšel ze stanu.

„Chlapi,“ oslovil je naléhavě hned, jak si všiml, co dělají venku před stanem s jeho zajatci. A i když jim nechtěl odpírat radost z těch příjemných prožitků s blondátými zajatkyněmi, podíval se s empatií na zoufalé a vyděšené ženy, na kterých se jeho muži střídali jako nadržení králíci.

„Trochu něhy na ty krásky by neuškodilo. Nechci vidět ženský trpět, Liusi,“ procedil naší řečí, aby mu jeho zajatci rozuměli a podíval se relativně výhružně na muže, který svou oběť u hraní málem uškrtil.

„Ano, pane,“ opáčil a pokračoval pomaleji. Ty ženy, které ještě nepřišly na řadu na Nah'mera se slzami v očích vyjeveně zíraly a stejně tak i muži z protějších klecí. Tedy už bez slz v očích, ale spíš s pohrdáním ale i s údivem.

A jako obvykle vždycky když projevil takový druh slabosti, okamžitě se mu to vrátilo. „Milost, můj pane. Prosím,“ škemrala jedna z těch žen a pár se jich k ní přidalo se stejnými prosbami. Ze strachu by mu slíbily i věrnost, ale to nepřipadalo v úvahu. I kdyby nastokrát chtěl.

Nah'mer k ní udělal pár kroků, sklonil se k ní a zírajíc jí do očí jí něžně pohladil palcem po rtech. Žena se na něj usmála a úlevně si oddychla. Jenže ten pocit úlevy v ní dlouho nezůstal, když se Nah'mer stáhl a naznačil pohledem někomu, kdo stál poblíž, aby jí tedy věnoval milost tak, jak si jí představují Aleaderští muži.

Muž příkývl, udělal k ní dva kroky, vytáhl z pochvy meč a jedním trhnutím s ním ženě proříznul hrdlo. Všechny zděšením vykřikly. Nah'mer si jen olízl rty když mu na nich přistálo pár kapek její krve. Pak se jen otočil a pomalým krokem odcházel od klecí.

„Kdo z vy tady chtít další milosrdenství? My nemít srdce z led,“ objasnil ten, co tu ženu zabil na princův pokyn a kolem se ozval burácivý smích některých mužů. Pravdou je, že ne každý uměl perfektně algansky. Nah'mer nic neříkal a ani se ničemu nesmál. Ale nemohl dělat nic a ani se nikoho z Thillaveinů zastávat.

Byl vůdcem všech těch Aleaderů. Byl jejich princem a budoucím králem. Kdyby se choval mív jako barbar, měli by ho za slabocha, kterého by nechtěli následovat. Navíc jim slíbil, že pokud mu vyhrají bitvu, smí slavit co hrdlo ráčí. Spíš se je jen snažil nenápadně krotit.

Poklekla jsem na kamennou podlahu pokrytou kobercem před dřevěný stůl s křížem a opřela si o něj své sepaté ruce o lokty. „Milostivý Bože, Otče nebeský, před Tebou přicházím s obavami a úzkostmi v srdci. Odpuť mi, prosím, za všechny mé strachy a vyslyš mou modlitbu. Dej mi sílu, veď mě a ochraňuj mou duši.

Pane Ježíši, můj Spasiteli, prosím Tě o sílu a moudrost v této nesnadné situaci, která přede mnou leží. Dej mi odvahu a důvěru ve Tvou vůli. Svatý Duchu, Boží Utěšiteli, naplň mé srdce pokojem a jistotou, že jsem v Tvých rukou a že Tvá milost mě provází. Prosím Tě, buď se mnou a veď mě v této chvíli.

Děkuji Ti, že k Tobě můžu přijít s mými obavami, a věřím, že Tvá milosrdenství a láska mi pomůže překonat můj strach. Amen,“ zašeptala jsem a zírajíc na visícího Ježíše na kříži jsem se pokřivovala a vstala ze země. Udělala jsem malé kolečko po místnosti a skončila jsem postávajíc u okna. Všimla jsem si, jak dole Yramer trénuje několik mužů v boji s meči.

Dnešní dopoledne i odpoledne pro mě bylo náročné. A to hlavně proto, že mě ten stejný muž mučil celou tu dobu stejným tréninkem. Toho chlapa jsem nesnášela a bylo to vzájemné.

Taky byl surový a faktem je, že jsem se s ním cítila v pasti. Měl za úkol mě neustále hlídat. Ne tedy úplně neustále, jako třeba teď jsem se směla pomodlit a nebo

dělat jiné nesmysly jako třeba vyšívat. Ale nesměla jsem číst žádné knihy, které by mi mohly poskytnout třeba nedejbože praktické vědomosti, abych se náhodou třeba neosamostatnila.

Rozhodla jsem se na chvíli tajně navštívit tavernu hned na rohu ve Zlaté uličce. Byla to luxusní taverna, kam chátka nemohla. Samozřejmě, že jsem tam nesměla chodit ani já, ale měla jsem tam přátelé. Ta taverna patřila matce Anette. A tak jsem na sebe hodila plášť, přetáhla přes hlavu kápi a utíkala jsem.

„Zdravím, Átris,“ mávla jsem na hostinskou, která se na mě mile usmála, zatímco utěrkou šmrdlala zevnitř džbán. „Ahoj Viliame, jak se vám daří?“ zeptala jsem se a poplácala jsem staršího muže sedícího u prvního stolu od dveří po zádech. Ten se na mě otočil a do široka se pousmál.

„Ale to jsou k nám hosti, princezno. Dlouho jsem vás neviděl,“ řekl a chytl mě za ruku. Usmála jsem se na něj. „Mě je líp než vám, to mi věřte. Zdraví mi slouží,“ zmínil a zaklepal prsty na stůl. „A hladý taky zatím neumírám, tak je to dobrý,“ dodal.

„Tak to mě těší, Viliame. Pozdravuj ode mě Grétu a Anese,“ řekla jsem a když přikývl, posadila jsem se na bar k Átris.

„Tak copak to bude, Výsosti? Oříškový ležák jako obvykle?“ zeptala se a já přikývla.

„Děkuji,“ odpověděla jsem a přišoupla jsem k ní stříbrnou minci. Átris se na mě výhružně podívala.

„Víte, že u mě máte vždycky pití zdarma, princezno. Za to, jak dobře se mi staráte o Anette,“ připomněla.

„Vím, ale tohle není jen za pití, Átris. Je to na přilepšenou,“ objasnila jsem a ona se usmála a minci si strčila za výstřih.

„Tak vám mockrát děkuju. Peníze se hodí o tom žádná,“ dodala a já jí dala za pravdu. Potom na chvílku odešla mi připravit objednaný nápoj a během chvilky přede mě položila ten oříškový poklad a pohladila mě po vlasech.

„Jen si dejte do nosu, Výsosti. Troufám si říct, že tohle na hradě nemáte,“ zasmála se a pokračovala v utírání dalších džbánů. Já zavrtěla hlavou a vrhla se na pochoutku jako bych roky nepila. U toho jsem přemýšlela nad tím, proč mám takový zvláštní pocit když se modlím ke svému bohu.

Anette mi vždycky říkala, že bůh je láska a že mě miluje tolik jako já jeho, ale z nějakého důvodu jsem o tom občas pochybovala. Ne o tom, že bych ho milovala já, ale o tom, jestli miluje on mě.

Zdálo se mi jako by mě ignoroval, protože mě vůbec nemá rád. Jako bych nebyla jeho. Ne, že by to byla novinka, tuhle ignoraci jsem cítila odjakživa, ale nemohla jsem se s tím nikomu svěřit. Ani otec Alan mi nerozumí. Hned by ve mně viděli Satana, a tak jsem raději držela jazyk za zuby. Nicméně mě to trápilo. Tahle jednostranná láska byla tak bolestivá.

Během pár hodin co ti barbaři posedávali u ohně v lese den cesty od hlavního města Nagar a vyprávěli si příběhy, dorazila další banda Aleaderů zpátky do tábořiště a to

i s velkým úlovkem a nadšeným vítězným jásosem. Nesli několik desítek laní, divočáků a dva tucty zajců. Nah'mer se usmál směrem k obloze. „Děkuju ti, Na,“ zašeptal. Už tušil, že dnes v noci a ani zítra přes den hladu nezemřou. Jestli něco ti barbaři uměli, byl to lov. Nevím proč, ale byli v tom podstatně lepší než Thillaveini.

„Výsosti, kam máme dát toho muže, kterého jste nařídil přinést do tábora?“ zeptal se ho jeden z mužů a Nah'mer se podíval na zajatce a zamyslel se.

„Přineste ho,“ poručil mu. Ten s malou úklonou zacouval a během chvilky i s několika dalšími muži přinesl toho mrtvého před prince. Nah'mer se postavil a pohledem jim naznačil, aby ho položili před klec zajatců.

„Zná někdo toho muže?“ zeptal se jich svou vynikající alganštinou prohlížeje si výrazy všech vesničanů v kleci. Všichni vypadali, že něco ví, ale nechťelo se jim mluvit.

„Kdo mi řekne víc, slibuju, že zemře rychle, bez bolesti a mou rukou,“ slíbil hordě mužských zajatců. Potom se prudce otočil na ženu, která se neudržela a hlasitě plakala.

„Ty,“ zašeptal, „ty něco víš. Řekni a když to bude užitečný, udělám z tebe důležitou osobu. Dostaneš něco teplýho na sebe, dobrý jídlo, zlatou minci a na oplátku mi budeš sloužit jako zvěď,“ navrhnul. Ženě se v očích zalesklo, když slyšela, že by mohla vlastnit zlatou minci. „Jestli je to málo, řekni si víc. Ale až mi řekneš, co je ten muž zač, že kvůli němu pláčeš,“ objasnil.

„Je to můj bratr Amal,“ odpověděla, Nah'mer ztuhnul a překvapeně na ní zíral.

„Bratr?“ zopakoval a zamyslel se. Žena přikývla.

„Ano, pane. Je to můj bratr,“ řekla a Nah'mer přejel po vězních očima.

„Je tady ještě někdo jeho příbuzný?“ zeptal se, ale všichni zavrtěli hlavou. Jeden muž se ale přihlásil.

„Já, je to můj bratranec,“ prohlásil. Nah'mer nakrčil nos a podíval se tázavě na ženu, ale ta zavrtěla hlavou.

„Ne, to není. Toho muže jsem v životě neviděla,“ řekla zírajíc na Nah'mera a ten pokynul tomu muži, který pro něj před tím zabil tu ženu, aby to stejné aplikoval i na toho muže.

„Nestřpím lstivý příživníky a zbabělce, co se snaží zachránit krk podřadnou lží. Copak vás za něco takovýho ten váš bůh netrestá?“ prohlásil a muž ani nestačil odpovědět, protože mu hlasivkami projelo Aleaderovo ostří. „Takže,“ pronesl Nah'mer, když doznělo hlasité bubláni krve v krku toho nešťastníka a podíval se znovu na ostatní. Nikdo ani nepípnul.

Potom si odepnul zrezavělý kruh s klíči z opasku, odemkl klec, kde byla sestra toho mrtvého Thillaveina a vytáhl jí za řetěz uvázaný kolem zápěstí ven. Potom klec zase zamkl, pověsil klíče zpátky za opasek a následován dvěma muži jí vedl do středu tábořiště k hlavnímu ohni.

Posadil jí k ohni, donutil jednoho z mužů u ohně svléknout si svůj kožich, který pak přehodil ženě přes ramena a posadil se vedle ní, až jí málem srazil z lavice.

„Promiň,“ řekl ještě, když si uvědomil, že udělal moc prudký pohyb. Všichni na ně zírali. Pak jen máchl rukou a všechny vyhnal, aby se ženou mohl hovořit v soukromí.

„Říkáš, že to byl tvůj bratr,“ začal a ona přikývla. „Hm, pověz mi něco o něm. Jaký byl? Byl hodně zbožný?“ vyzvídal. Žena zase nejistě přikývla.

„Ano, Amal byl hluboce věřícím křesťanem. Byl laskavý, přátelský a obětavý. Těžko byste hledal hodnějšího člověka,“ odpověděla a otírala si z očí slzu. Rah'mal akorát dopek další várku králíků a podal jednoho na klacku Nah'merovi. Ten si ho od něj převzal, kousek odloupnul, podal ho promrzlé ženě po jeho levici a zase ho vypudil k ostatním.

„Děkuju,“ zašeptala překvapeně. Nah'mer na to nijak nereagoval a pokračoval ve výslechu.

„Křesťan, jo? A jsi si jistá? Protože jsem na jeho krku našel tohle,“ zmínil a ukázal jí zlatý prsten bez kamene visící na zlatém řetízku. Žena vyvalila oči. Takovou cennost dle reakce jakživa neviděla.

„To opravdu nevím, Výsosti, kde k tomu přišel,“ odpověděla upřímně. Nah'mer se zamyslel a vytáhl z kapsy dvě zlaté mince, které jí vtisknul do ledové dlaně.

„Na. Vzhledem k tomu, že ten prsten patřil tvému bratrovi, měla bys na něj nárok. Nicméně pro tebe viditelně tolik neznamená jako pro mě, takže si ho od tebe koupím. Dvě tyhle mince váží víc než tenhle jeden prsten s řetízkiem, takže na tom nijak neproděláš,“ oznámil jí a ona ztratila slova.

Měla v ruce zlato. Žena, které rukama procházelo jen větší množství měďáků a na stříbro si jakživa nesáhla, vlastnila teď dvě veliké zlaté mince na jejichž stranách byla hlava Nah'merova otce krále Na'mara a z druhé strany znak Aleaderů, což bylo slunce, které se nápadně podobalo tomu, co bylo na tom prstenu, který si tím od ní koupil.

„Trochu jste mě zmátl. Přisahala bych, že byl křesťan. Ale jeho žena Nya byla zvláštní. Chovala se jako pohanka...“ zarazila se, když na ní ulpěly Nah'merovy ledově modré oči. „Chci říct, nebyla skutečnou křesťankou. Neznala modlitby, nechodila do kostela a měla u sebe takovou podivnou sošku,“ zmínila a zamyslela se, jak by mu jí mohla popsat, ale Nah'mer se na ní překvapeně podíval a ušetřil jí práci.

„Sošku? Nějakou podobnou těmhle?“ zeptal se, vytáhl z kapsy malý kožený váček, ze kterého si do dlaně vysypal jedenáct zlatých sošek jeho bohů, které dostal od otce k narozeninám, když mu bylo jedenáct. Žena si jednu po druhé prohlížela a zastavila se u sošky boha Slunce Ezeyara, který měl onen symbol slunce na čele a přikývla.

„Přesně tuhle, Výsosti, ale byla z cínu,“ odpověděla. Nah'mer sošky uklidil zpátky a potom se na ní podíval se zvláštním výrazem v obličeji. Nemohl popřít, že z toho byl vyvedený z míry a že tomu moc nerozumí.

„Co na ní bylo tak zvláštního okrem toho, že nejsi nebyla křesťanka?“ vyzvídal. Žena se pousmála.

„Měla zlaté vlasy spíš než bílé. Její úsměv taval ledovce a měla i váš přízvuk přesto, že mluvila perfektně po našem,“ odpověděla. Nah'mer se jí podíval do očí.

„Chceš tím říct, že byla Aleaderka?“ zeptal se a žena pokrčila rameny.

„To si netroufám tvrdit, Výsosti. Ale mohla být. Možná ten prsten dala mému bratrovi ona. Ale to nevím, nikdy jsem ho neviděla. A ani nevím, jak se k nám dostala. Z ničeho nic jí přivedl domů a oznámil nám, že si jí bude brát,“ dodala.

„Měli spolu nějaký děti?“ pokračoval ve výslechu a žena se zamračila a povzdechla si.

„Malou holčičku. Amara se jmenovala. Byla stejně zlatovlasá jako ona. Unesli jí nejspíš Aleadeři při vypálení kaple, kam se chystali jí dát pokřtít. Její tělo jsme nikdy nenašli,“ dodala.

„Pokřtít? To by s tím souhlasila?“ divil se, ale ona zase pokrčila rameny. Nah' mer se zamyslel. „Vlastně proč by ne, když nesměla vzbuzovat podezření. Možná měla aleaderské předky a potřebovala ochránit sebe i svou dceru. A jak je to dlouho co ta holčička zmizela?“ zeptal se.

„Sedmnáct let, Výsosti. Ted' by jí mělo být někdy osmnáct,“ odpověděla.

„Osmnáctiletá mladá dívka se zlatými vlasy... Je mi jasné, že u nás v Nargandii nebude. O tom bych věděl. Poloviční Aleaderka, která vypadá jako Thillaveinka bude někde jinde v Artemii. Najdu jí a ty mi pomůžeš. Je to tvoje neteř,“ poručil jí a než stačila cokoli říct, zvedl se prudce z lavice, až se skácela k zemi.

Nah' mer se podíval dolů. „Promiň,“ řekl a podával jí ruku, aby jí pomohl vstát. „Pojď, je pozdě. Měla by ses trochu prospat. Dostaneš pohodlný místo ve stanu. Nicméně ta pouta ti ještě nechám. A něco si ujasníme už na začátku,“ řekl zírajíc jí do očí. Žena nejistě přikývla.

„Nejsi moje otrokyně a nic mi nedlužíš. Žádám tě jenom o pomoc, ze který bys mohla těžit taky. Postarám se o tebe, ochráním tě a dobře ti zaplatím. Taky najdeš svou rodinu a pak tě pustím, ale musíš pro mě předstírat, že jsi moje zajatkyně a budeš dělat všechno, co ti řeknu, jasný?“ zeptal se a ona souhlasila.

Před naší thillaveinskou tavernou v Celestii poblíž u hradu na jejím ohraničeném dvoře akorát zaparkoval povoz se dvěma hnědáky. Na povozu byla klec rozdělená mřížovanou příčkou se šesti Aleaderskými otroky. V jedné polovině byli dva muži vyhublí na kost ve špinavé pytlčině a ve druhé tři aleaderské ženy.

Ty ženy měly být darem do místního nevěstince. Nebo ne možná darem jako spíš předem domluveným obchodem. Ty ženy byly nejprve pečlivě zbaveny plodnosti, aby dobře tamnímu bordelu vydělávaly a nedostávaly svým původem Thillaveiny do maléru. A tak na rozdíl od těch dvou mužů, které vezli bůhví kam, s nimi bylo zacházeno lépe. Dobře je krmili, tepleji oblékli a dovolili jim se umýt.

Otrokář seskočil dolů z povozu a dal napojit koně, zatímco si odskočil do taverny na něco k večeři a pivo. Toho muže jsem znala od vidění. Byl to krutý a relativně bohatý muž. Mohlo mu být kolem padesáti. Měl alkoholem prokrvené líce, nos jako bambuli a růžovou prasečí kůži, která prosvítala i jeho řídkými bílými vlasy. Lovil nevinné muže a ženy a to nejen Aleadery.

Když vešel dovnitř, schovala jsem se pod kápí a otočila opačným směrem, abych se vyhnula komplikacím. Přišel k baru, položil na něj tři měďáky a objednal si pivo. Átris mu nalila a nesla dalšímu štamgastovi, který se něčemu smál porci vepřových žebírek.

Cestou zpátky se ke mně nahnula a zašeptala mi, ať jdu raději domů. Já ale byla zvědavá. Potom si stoupla za bar před otrokáře a utírala pult, o který byl opřený. „Dlouhá cesta?“ zeptala se mile, protože jí odjakživa učili, že mluvit je lepší než mlčet. Otrokář přikývl, až mu spadly jeho dlouhé mastné vlasy do obličej. To ho rozzuřilo, a tak si je svázel do culíku kusem provázku, který nosil na zápěstí.

Říkala jsem, že byl relativně bohatý, ale nevypadal na to. Nejspíš všechny jeho úspory padly na chlast a děvky. Taký byl v nevěstinci docela provařený. Nikdo ho nechtěl obsloužit, protože se říkalo, že trpí pohlavními chorobami. Ale dokud měl čím platit a platil dost, tak se někdy udělala i výjimka.

A když odešel, vrátila jsem se zpátky na jeho místo za Átris. „Neměla bys sem chodit, holka zlatá. Je to tady občas nebezpečný,“ procedila a podala mi další oříškový ležák na uklidnění.

„Co je zač?“ vyzvíдалa jsem zírajíc z okna do očí jednoho z mužů v té kleci, než ho povoz odvezl pryč.

„Špína,“ opáčila a symbolicky si odplivla. „Lidská zrůda. Říká se, že splácí dluh *Zlatý Díře*,“ dodala a já se tázvě naklonila přes bar blíž, aby mohla mluvit tišeji a já jí i přes to slyšela.

„Za co?“ zeptala jsem se.

„Za to, že tam nakazil nejlepší šlapky. Majitel mu vyhrožoval smrtí, jestli ho tam ještě jednou potká a nebude to proto, aby mu vykompenzoval co mu zničil. A tak teď našel něco exotičtějšího,“ řekla a pohrdavě se uchechtla. „Někdy si říkám, Bože odpusť,“ řekla a ztišila hlas, „že je mi těch Aleaderů vlastně líto. Nevěřím, že by byli čistý zlo,“ dodala. Dívala jsem se na ní vyjukaně, že si přikryla pusou dlaní.

„Ach proboha, co jsem to řekla. Omlouvám se, Výsosti. Myslela jsem jen těch žen a dětí, ne těch sprostáků, kteří napadají naše vesnice,“ objasnila a já přikývla. Nejsem přece žádný pokrytec. Před chvílí jsem se přistihla, jak myslím na to, že bych je pustila z té klece ven.

„Mě taky,“ přiznala jsem po chvíli a pak bylo ticho. Věřila jsem, že jsou Aleadeři takoví jen proto, kdo je vede. Prý je jejich král Na'mar příšerný tyran. Naštěstí už to má za pár. A jeho jediný syn korunní princ Nah'mer je ještě horší.

Říká se, že svoje zajatce stahuje z kůže a pije jejich krev. Jejich stažená těla pak dává jako obětinu svým vymyšleným bohům. Taký jsem se díky tomu, že chodím často sem za Átris doslechla, že něco cenného hledá po celé Artemii.

Svoji zemi prý už skrz naskrz prozkoumal a stále nenašel co hledá, a tak se zaměřil na naše země, ale hlavně na Alganii. Ničeho se nebojí a jen tak před něčím se nezastaví. Bude se snažit kvůli tomu dobýt naše hlavní město.

Ne, že by po tom toužil jen kvůli tomu, vždycky Aleadeři snili o tom, že dobydou Alganii a osídlí Celestii – můj rodný domov. A Thillaveini zase o tom, že dobydou Nargandii.

Četla jsem, že Nargandie je bohatá země co se týče vzácných kovů a drahých kamenů, ale je skrz na skrz prolezlá kletbou. Slunce se na ně neusmívá a proto trpí hladu a v šeru. Zajímalo by mě, co asi tak princ Nah'mer hledá. *Že by něco, co by mu mohlo pomoci zachránit jeho zem a lidi? Co by to tak ale mohlo být?* Zamyslela jsem se protáčejc své zlaté lokny kolem prstu.

Nagar – aleaderské hlavní město, hrad Walden

Král Na'mar byl nejvyšším vládcem Aleaderů. Jeho žena před lety zemřela na tuberkulózu, a tak zůstal sám se svým jediným synem korunním princem Nah'merem. Nah'mer byl silným válečníkem, což měl tu čest otci dokázat, když se před několika hodinami vrátil z úspěšné mise, a dokonce i s většinou jeho mužů.

Často nosil tmavou zavazovací košili a rukávy si vytahoval až nad lokty. Taky mívával dlouhé černé kalhoty, vysoké boty nad kotníky z černé kůže a přes hrud' křížem nosil bandalír, ve kterém měl po ruce dvě ostré a lehce zahnuté dýky. A nakonec černý sametový plášť s kapucí, kterou často zakrýval své husté a černé vlasy. Na zádech měl čerstvě nabroušený obouruční meč z nejvzácnější oceli prokládanou zlatem. Nad zlatým jílcem se leskl zasazený rudý kámen. Byl to meč hodný krále.

Jeho um jak já říkám máchat zbraní, byl naprosto obdivuhodný. Nejen, že uměl bojovat s meči, ale také to uměl s dýkami. Takovým, co to umí s dýkami říkáme asasíni. Jeho otec na něj byl velmi pyšný a přestával se bát toho, co za chvíli přijde. Věřil, že je jeho syn připravený. Už tomu chyběla jen jedna věc – svatba.

Nah'mer byl chytrý a rád si dělal věci po svém. Tudíž nesnesl být do ničeho tlačěn. Jenže se tomu nevyhnul ani když už byl dospělý. Jeho otec Na'mar byl totiž ještě tvrdohlavější než jeho syn. Stejně jako mě můj otec, tak i on Nah'mera nutil do sňatku s dcerou krále Nedula s asasínkou a princeznou Nixxou.

Je pravda, že ti dva se k sobě hodili. Oba válečníci. Nixxa byla opravdovou válečnicí, ačkoli to byla žena. Nah'mer měl slabost pro silné ženy, ale Nixxe své sympatie neopětoval.

Ne, že by se mu nelíbila, byla skoro tak krásná jako nejkrásnější hvězda na nebi, ale on měl jiné starosti, než se někomu dvorit. Nevím jaké, ale určitě něco důležitého, co takoví důležitě postavení válečníci mívají. Na ženy neměl ani pomyslení. I kamarádi si o něj už dělali starosti.

Nah'mer se sňatku nijak zvlášť nevzpíral, ačkoli s ním nesouhlasil. Věděl, že s otcovým rozhodnutím nic nenadělá. A tak se s Nixxou měl za úkol zasnoubit. Viděl jí kdysi jen jednou, když byli ještě malí, takže se zase tolik neznali.

Na'mar pozval tedy na večeri krále Nedula s dcerou Nixxou a očekával, že dojde k zasnubám podle jeho představ. Nah'mer nebyl moc výřečný. Často býval velmi krotký a samotářský, když se nepočítá bojiště, tam by ho slovo krotký rozhodně nevystihlo. A to ani při tréninku.

„Úkrok. Úkrok. Prohnutí a švihnout,“ komentoval svoje pohyby u toho, co učil mladého klučinu bojovat s obouručním mečem. Skončilo to samozřejmě tím, že ho Nah'mer porazil. „Dobrý, jde ti to, Navarusi. Kdo je další?“ zeptal se a očima přešel

po řadě Aleaderských chlapců, které měl mít na starost. Navarus se zařadil zpátky do řady mezi ostatní a spokojeně se usmíval, že ho Nah'mer pochválil.

Na'mar mezitím vítal u bran svého hradu svého blízkého přítele krále Nedula, který přijal jeho pozvání na sváteční zasnubní večeři. Přijel se svou ženou s královnou Nearolou a jak jinak než s Nah'merovo budoucí nevěstou, s princeznou Nixxou.

Král Nedula měl ještě dvě dcery a jednoho syna, který vloni padl ve válce. „Rád tě vidím, příteli,“ řekl Na'mar a přátelsky se usmíval, zatímco šel přivítat své hosty. Nixxa cestou do hradu pozorovala Nah'mera se svým bratrancem, jak spolu bojují a ukazují mladým klukům ve výcviku, jak se to má správně dělat.

Nixxa od něj nemohla odtrhnout oči. Zdál se jí jako nejkrásnější mužský pod sluncem. Měl roztomilou rebelskou tvářičku s mužnými tvrdými rysy a byl políbený sluncem, jak se vyskytoval často venku. Když se tvářil neutrálně působil lehce přísně. Ale když se usmál, a rozzářily se jeho modré oči, jeho úsměv hrál jako samotné slunce.

Nah'mer se na Nixxu zadíval a v tu ránu to schytl od bratránka podrážkou přímo do břicha, až to v něm hrklo a musel se předklonit. „Ženský, vyvedou z míry i takový drsňáky jako jsi ty,“ posmíval se mu, když Nixxa zašla dovnitř. Nah'mer se narovnal, schoval meč do pouzdra a mířil si to bez jediného dalšího slova do hradu.

Akorát po krátké prohlídce Na'marových trofejí, usedli u ohromného obdélníkového stolu a začalo se slavit. Podávalo se nejlepší jídlo a nargandijské víno z pozdního sběru. Na hradě se hladý zatím neumíralo, i když se muselo šetřit. Nicméně měli návštěvu, tak se trochu rozšoupli. Nixxa se nemohla dočkat, až svého snoubence uvidí, ale on se pořád ne a ne ukázat.

„Nemějte obavy, princezno. Však on se ukáže. Dnes měl hodně práce a ještě se nestačil ani vzpamatovat ze svojí nedávné mise. Zřejmě si dává záležet, aby se vám líbil,“ zasmál se Na'mar akorát, když do sálu vcházel Nah'mer. „My o vlku...“ dodal.

Nixxa ztuhla. Nevěděla, že ten, koho tolik obdivovala na cvičišti je princ, kterého si má vzít. A ne, ani trochu jí ta skutečnost nevadila, ba naopak nemohla být šťastnější. „Dobrý večer,“ pozdravil je a princezně něžně políbil ruku, než se posadil ke stolu. Na'mar se na synka usmíval a pak začal něco nadšeně vyprávět.

Nixxa nebyla schopná se soustředit na králova slova, když vedle ní seděl božský Nah'mer. A on se nebyl schopný soustředit od té doby, co měl dohodu se svou zajatkyňou vůbec na nic. Neustále to přemítal v hlavě a plánoval, jak se dostane co nejbezpečněji někam blíž k Thillaveinům.

Nah'mer se na Nixxu díval svými světle modrými očima jen vzácně. Nechtěl být nezdvorný a nějak jí očumovat. Nebyla pravda, že by se vůbec nezajímal o to, s kým se ožení, ale pořád tajně doufal v to, že se ženit nebude. Nebo alespoň ne hned.

Král Na'mar pozvedl svou číši a chystal se mít proslov. Stoupl si a obdařil všechny přísedící svým širokým a spokojeným úsměvem. „Chtěl bych připít svému jedinému synovi na zdraví a popřát mu štěstí a lásku s touto mladou a krásnou

ženou. Připijme jim tedy na jejich počest. Na zdraví a na dědice, který doufejme brzy spojí naše dva ctěné rody," řekl a všichni si stoupli a přitukli zlatými poháry.

Nah' mer se vína skoro ani nedotkl a celý večer neřekl jediné slovo. Nixxa začínala být nervózní. Sebrala odvalu, naklonila se k němu a zeptala se. „Copak se děje, princi?“ zašeptala. Nah' mer se na ní jen otočil.

„Nic, to není vaše starost," odvětil klidně. Nixxa se zatvářila zklamaně. Bála se, že Nah' merovi není dost dobrá.

„Myslím, že je na čase jít na kutě. Tedy alespoň já jsem již ospalý. Kdybyste se chtěli projít, doporučuju Srpkové jezero severně od hradu. V noci je to velmi kouzelné místo," řekl král Na'mar a po tom, co popřál hostům dobrou noc, odešel do svých komnat. Byl na smrt nemocný. Je vůbec zázrak, že dokázal být společenský tak dlouho.

„Neukázal byste mi to u toho jezera?“ zeptala se směle Nixxa. Nah' mer se na ní mlčky podíval. Jeho pohled naznačoval, že jejím návrhem není dvakrát nadšený.

„Procházka je výborný nápad se seznámit, vy dvě hrdličky," usmála se Nearola a společně s králem Nedulou opustili sál. Nah' mer trochu zpanikařil.

„Ještě stále čekám na rodinný prsten, který jste mi měl dnes večer navléknout na prst, princi," připomněla se. Nah' mer se rozpačitě zakřenil.

„Jistě, úplně bych zapomněl," řekl a vytáhl šperk z koženého měšce, který tam byl spolu se zlaťáky celé odpoledne. Nixxa k němu natáhla ruku a Nah' mer jí ho lehce neohrabaně a naprosto bez emocí nasadil na prst. „Tak a můžeme jít," prohlásil a zamířil si to k východu. Nixxa na něj překvapeně zírala.

Nah' mer věděl moc dobře co se sluší a patří, ale podvědomě se snažil Nixxu od svatby odradit. Takže se choval poněkud odtazité. „Princi?“ zavolala na něj, když jí nevhodně utekl napřed. Měl jí nabídnout rámě a vést si jí po svém boku a u toho s ní konverzovat, ale on nic z toho neudělal. Nah' mer se zastavil a zoufale se na ní podíval.

„Mohli bychom se chovat normálně? Trochu míň formálně? Rodiče tady nejsou a já se cítím dost nekomfortně, vy ne princezno?“ přiznal a Nixxa na něj překvapeně koukala.

„Není to nevhodné?“ divila se.

„Není. Nejsem král. A navíc jsme oba ještě mladí. Za dva týdny se budeme brát a já si neumím představit, že bych se měl takhle cítit do konce svého života. Jsem Nah' mer," objasnil.

„Jak si přejete... přeješ, Nah' mere," opravila se a on si oddychl.

„To je o dost lepší," usmál se, až se Nixxe zatajil dech. Jeho úsměv byl opravdu dechberoucí. „Vážně musíme jít k jezeru? Dneska jsem dost utahaný. Není to ani pár hodin co jsem se vrátil z bitevního pole a..." pokračoval, ale Nixxa mu skočila do řeči.

„Nemusíme. Jen jsem chtěla..." začala, ale on jí přerušil.

„Bezva," řekl radostně a usmíval se. „Tak dobrou noc," dodal a odešel. Nixxa tam zůstala stát jako opařená. Takhle si zasnubní večírek tedy nepředstavovala. Má si brát muže, který o ní očividně nejvíce žádá zájem.

Celestia –thillaveinské hlavní město, hrad Kinallen

Anette mě jako každý večer česala a broukala si. „Těšíš se na Ala’rana? Jestli ne, vezmu si ho sama,“ řekla a já jen otráveně zakroutila očima.

„Tohle je peklo,“ mračila jsem se. Zítra měla být moje zasnubní večeře. Rodiče akorát obdrželi spoustu darů od krále Argona za to, že dají synovi svou jedinou dceru za manželku. Měla jsem zaječí úmysly. Od rána jsem měla chuť utéct až za zeď hlavního města a nechat se zamordovat těmi černovlasými barbary. Všechno je lepší než sňatek z donucení.

„Já si myslím, že je Ala’ran moc hezký a že máš vlastně štěstí. Teď si představ, že bys byla už zamilovaná, nebo zaslíbená jinému. Co bys potom dělala? Ještě máš prázdné srdce, princ Ala’ran se tam určitě vejde,“ utěšovala mě.

„Já vím kam se ještě vejde, ale já ho tam nechci!“ vztekala jsem se a Anette se zasmála.

„Možná nevejde, třeba tě čeká stejný osud jako Amélii, která nemohla dva dny chodit,“ vysmívala se mi.

„Tohle s tebou teď odmítám řešit. Už jen pomyslení na to mi nedělá dobře. Vždyť je úplně cizí,“ dodala jsem a Anette se zase zasmála.

„Ala’ran je vysoký blond válečník a má dobrou povahu. Je odvážný a pozorný. Taký chytrý a přizpůsobivý a to přesně potřebuješ,“ sdělila mi a já se na ní jen mlčky podívala. Ještě jsem žádného muže, který by se mi líbil ani nepotkala. Možná to bylo tím, že jsem nebyla nikdy moc družná. Což jsem ani nesměla být vzhledem k mému postavení.

„Tak dobrou noc,“ řekla a uložila mě do postele.

„Dobrou noc,“ zašeptala jsem a pohodlně jsem se uvelebila. Anette mi sfoukla svíčky a odešla k sobě. Já jsem ještě přemítala v hlavě nedávný rozhovor s rodiči o sňatku.

„Kde jsi kdy slyšela nebo viděla, že by takhle dcery se svými otci diskutovaly o jejich budoucnosti? Víš dobře, že pro tebe chci to nejlepší. Kdybys věděla jak krutý je vévoda Arwin ke svojí dceři. Vyměnil jí za zlato a drahý kameny. Prodal jí Aleaderům. Bůhví jestli je ta dívka ještě naživu. Pro rány boží vzpamatuj se a začni se chovat jako dáma tvého postavení...“

Taky jsem přemýšlela nad tím, jaké by to bylo setkat se s Aleaderem. Jestli by mě vážně zabil? A co kdybych zjistila, že ho dokážu sama porazit, nebo kdybych se do nějakého zamilovala?

V chladné kamenné cele pod hradem Kinallen s téměř nulovým světlem ležel na ledové podlaze s trochou slámy, která byla navíc použitá jako záchod a rozprostřená kolem, nahý, prochladlý, hubený a zmučený Aleaderský muž. Už ani neměl sílu se modlit ke svým bohům.

V tom se otevřely dveře a mezi nimi stál čistý a upravený blondátý muž se zlatým řetězem kolem krku, na kterém visel veliký kříž. Za sebou měl dva strážné, kteří v ruce drželi halapartny. Vstoupil do vězení se stoickým výrazem ve tváři a s klidem,

který vypovídal o jeho pevné víře. Udělal krok, až zlatý řetěz kolem jeho krku zařinčel. Měl na sobě červený talár a na hlavě červenou berrettu.

„Ty,“ začal kardinál pro zajatce jeho řečí, aby mu pohan rozuměl a pokračoval až když k němu promrzlý Aleader zvedl oči. *„Dnes se rozhodne co s tebou bude. přivedli jsme tě sem s nabídkou milosti. Máme pro tebe návrh, který tě může osvobodit,“* řekl a podíval se na něj s pohrdáním.

Z jeho výrazu bylo patrné, že kdyby to záleželo na něm, vůbec by se s ním nepáral. Ale nařízení krále je holt nařízení krále. Aleader se na kardinála zvědavě podíval a odpovídal svou řečí, protože byl prostý muž a neuměl cizí jazyk. *„Co za návrh může dostat člověk od někoho, kdo mě nechal zavřít do týhle špinavý díry?“* zeptal se.

Kardinál se ušklíbnul a udělal krok blíž. *„Král celý den rozjímal o milosti a rozhodl se, že ti jí dá, pokud se rozhodneš pro cestu, která tě přivede z temnoty. Když přijmeš křest a budeš přísahat nové víře, bude ti udělena milost. Tvůj život a svoboda za tvůj ústupek,“* objasnil.

Aleader se ironicky pousmál. *„Křest? Věrnost nové víře? Nikdy bych nešel proti svým bohům. To radši chcípnu, ty kašpare v červených hadrech!“* vztekal se.

„Rozumím tvé pyšce a oddanosti. Ale uvědom si, že temnota této cely nemusí být tvým osudem. Král nabízí nový začátek,“ promlouval k němu kardinál, ale zdálo se, že Aleadera nepřemluvil.

„A co to znamená být pokřtěn? Co mi přinese tvoje víra kromě falešného poklidu v mysli těch, co na toho vašeho boha věří?“ zeptal se.

Kardinál se pousmál. *„Bude ti odpuštěno. Bůh je milosrdný. Neshoříš v pekle a budeš žít. Sice tady, ale v míru,“* vysvětlil. Aleader se zamyslel. Žít a tady mezi Thillaveiny a v míru? Absurdní. Zase tak hloupý nebyl.

„Ani mě nehne. Myslíš si, že jsem idiot, ty Červená Karkulko? Zamordovali by mě tak jako tak, protože jsem červolasej,“ syknul.

„Mýlíš se. S tímhle na krku bys byl jako každý jiný Thillavein,“ pokračoval, ale Aleader se mu vysmál.

„Nejsem Thillavein a nikdy nebudu. Nehledě na to, že ani nechci. Jsem Aleader!! A jsem na to pyšnej. Je mi jasný, že i kdybych měl kříž na krku, tvoje lidi mě budou lovit. Viditelně mě už nečeká žádná cesta. Alespoň odejdu do Mercie s tím, že mám ve všem jasno,“ procedil.

„Do Mercie? To je to, čemu věříš? Vymyšlené zemi?“ rozesmál se kardinál. Aleader se na něj nasupeně podíval.

„A ty? Věříš tomu, že se dostaneš do nebe? Po tom čeho ses dopustil na Zemi? To ten váš Kristus musí být teda milosrdnej, že ti dokáže odpustit,“ pokračoval.

„Je. Konal jsem vždy v jeho jménu. A co se týče toho rozdílu, nebe existuje a vidíš ho i ty,“ zmínil, zatímco se Aleader rozhlídl po tmavé místnosti. *„Tedy ne teď, ale víš, že existuje,“* dodal. Aleader se rozesmál.

„Vyříd' svému pánovi, že se těším, až mě pošle do zlatých bran Mercie. A taky bych ti měl říct, že čím víc mě bude mučit a čím víc si na Zemi vytrpím, tím líp se o

mně v Mercii bohové postarají," prohlásil Aleader a plivnul kardinálovi pod nohy. Ten mu věnoval poslední pohled, ze kterého vyzařoval vztek ze selhání.

„Prokážu ti tedy tu čest, Aleadere. Za to, co si v následujících hodinách vytrpíš tě budou v té tvojí vymyšlené zemi uctívat jako boha,“ dodal a odešel. Aleader se stočil do klubíčka a snažil se se trochu zahřát.

„Zineyar, dovol mi zemřít dnes v noci pokojně. Podlehnout chladu. Dovol mi už dál netrpět rukama těch pošahaných, zákeřných a okřídlených fanatiků modlících se k neexistujícímu chlapovi...“ pokračoval.

Nah'mer nemohl spát. Převaloval se i ve své královské posteli tak, jak snad ještě nikdy. V ruce žmoulal ten prsten bez kamene, který mu visel na krku a přemýšlel, kde by ten kámen mohl být. Podle tvaru důlku v prstenu musel být čtvercového tvaru. Dole špičatý a nahore předpokládal, že bude plochý. Zcela určitě broušený.

Taky myslel na to, kde by mohla být neter té ženy, se kterou si povídal u ohniště a která se stala jeho dobrovolnou a celkem rozmazlovanou zajatkyní na oko. Kdyby jí pustil, jeho muži by k němu přestali vzhlížet, a tak musel předstírat. Tak jako já. Celý život jsme museli jenom něco předstírat.

„Jak sakra něco takovýho najdu? Vždyť to je jako hledat jehlu v kupce sena. Obojí. Navíc hledat tu dívku mezi Thillaveiny je snad nadlidský výkon,“ vztekal se a vyhrabal se z postele. Udělal pár koleček a zastavil se u okna zírajíc na velký kulatý měsíc.

Potom se zase podíval zblízka na ten prsten a všiml si rytí ve zlatě na vnitřní straně kroužku. *„Rearis?“* zašeptal překvapeně. *„Vždyť to je přece bohyně krásy. Co ta s tím má společného?“* dodal, zatímco četl to jméno znova a znova, aby se ujistil, že ho nešálí zrak.

„Nigele!“ zavolal směrem ke dveřím. Dovnitř hned vstoupil mladý klučina a poklonil se mu.

„Ano, Výsosti?“ zakuňkal tázavě. Nah'mer se k němu otočil.

„Ať mi osedlají koně. Musím někam vyrazit,“ řekl a Nigel na něj vyjeveně civěl.

„Ale pane, teď v noci je to nebezpečné. Navíc váš otec mi kladl na srdce, abych na vás dohlédl,“ koktal rozpačitě. Nah'mer se pousmál.

„Dohlézel? Ty na mě? Prosím tě. Jestli je to tak, pojedíš teda se mnou,“ zmínil a Nigel ztuhl.

„T-to nemůžu, Výsosti,“ dodal. Nah'mer si na sebe natáhl kalhoty a zavazovací košili. Hned na to i boty a zatímco na něj Nigel jen mlčky koukal, cestou ke dveřím ho poplácal po zádech.

„Dělal jsem si srandu, Nigele. Teď běž zařídit toho koně a přines nějaký jídlo na několikadenní cestu,“ dodal a odešel někam z pokoje. Nigel zíral jako puk.

„Tak vám tedy pěkně děkuju, Výsosti, protože mě váš otec zamorduje až se to dozví,“ zašeptal si pro sebe a utíkal plnit princovy rozkazy.

Nah'mer kráčet tmavou kamennou chodbou, kterou osvětlovalo jen pár pochodní, takže nebylo vidět na každý krok. Ale spíš jen na každý třetí nebo čtvrtý. A hned před odbočkou doprava vrazil do princezny Nixxy.

„Princi!“ vykřikla šokovaně hned po tom, co nakrátko pocítila jeho ocelovou hrud' na svém obličejí. Nah'mer si povzdechl. Nechtěl, aby ho někdo viděl a už vůbec ne ona.

„Princezno...“ zašeptal zírající jí do očí. Nixxa se na něj usmála. Stála u něj pořád tak blízko, že cítila jeho horký dech na své tváři.

„Kampak jdeš?“ vyzvídala.

„Jen tak se projít, nemůžu spát. Ty?“ zeptal se a ona přikývla a usmála se na něj.

„Já taky ne. To ten měsíc,“ odpověděla. Nah'mer přikývl a pořád si jí prohlížel. Zdála se mu roztomilá a hezká. Na chvíli ho až zamrzelo, že to nebude jeho nevěsta. Nebude, protože se ještě ženit nechtěl a věděl, že z toho nějak vycouvá. Měl jiné poslání. Stejně by nebyl pořád doma.

Ale měl na krku strašáka v podobě blízkého úmrtí jeho otce a povinnost stát se králem. A každý přece ví, že si takové místo na trůnu musí král zajistit jedinec svatbou a dědicem a to co nejdřív. Ale hlavně taky nechtěl otce zklamat tím, že by jeho přání vzít si zrovna Nixxu nevyslyšel. Proto to musel odvolat dřív, než zemře.

„Vrať se do svého pokoje. Ještě se nastydneš,“ řekl, ale ona zavrtěla hlavou. Nah'mer si povzdechl. Tušil, že s touhle princeznou asasínkou to nebude mít lehké. Pak protočil očima.

„Počkat. Proč jsi takhle oblečený a máš u sebe meč?“ zeptala se ukazujíc na jeho obouručák, který měl za opaskem.

„Musím na misi,“ přiznal po chvíli, když ho její oči probodávaly, až mu to bylo nepříjemné.

„Takhle brzy po tom, co ses z jedné vrátil? A ještě když jsem tu já, tvoje snoubenka? Aha,“ usmála se. „Pak teda půjdu s tebou,“ oznámila mu a on se zasmál a pak zvažněl a zavrtěl hlavou.

„Ani náhodou. Je to nebezpečný,“ řekl a ona mu položila prst na hrud' a zírající mu do očí mu s ním po ní přejela. On znejistěl pod jejím dotekem. Hodně znejistěl. Dlouho se ho žádná žena nedotýkala.

„To mi nedělá starost. Dokážu se o sebe dobře postarat,“ objasnila.

„Ale mě to dělá starost,“ dodal rozpačitě, zatímco sledoval, jak svým prstem lehce krouží po jeho hrudi. Nixxa k němu zvedla oči a pousmála se.

„Naštěstí nemáš na výběr. Jestli mě tady necháš, je velká šance, že se můj otec i ten tvůj doslechnou, že ses snažil před naší svatbou utéct,“ prohlásila a on se pousmál.

„Vydíráš mě?“ zeptal se a ona pokrčila rameny.

„No já nevím, možná,“ řekla a zase se mu podívala do těch jeho modrých očí, které připomínaly oči huskyho.

„Fajn,“ řekl nakonec, „vezmu tě s sebou. Ale řekneš o tom svému otci sama a když ti to nedovolí, zůstaneš tady. A jestli nakonec pojedíš, budeš mě poslouchat na slovo. Nechci, aby se ti něco stalo,“ objasnil a ona přikývla.

„A kam že jedeme?“ vyzvídala. Byla si jó nějak jistá, že jí otec pustí a to se Nah'merovi nezamlouvalo. Nah'mer ze sebe sundal tu její šmejdicí ruku a o krok od ní ustoupil.

„Hledat Sluneční kámen. Mám pocit, že jsem hodně blízko. Bohové mě vedou. Cítím to,“ opáčil a Nixxa na něj vyjeveně zírala.

„To je důležité. Tak v tom případě mě otec určitě pustí,“ zmínila a Nah'mer se tak nějak nemile zakřenil. Netajil se zrovna tím, že chtěl jet bez ní. „Počkej na mě. Jdu to oznámit otci. A jestli mi utečeš, tak si mě nepřej!“ pohrozila mu a běžela se připravit na cestu.

Nah'mer si povzdychl a mířil si to do stáje. „Zatracený ženský,“ zašeptal.

Já jsem taky nemohla spát. Nebo takhle. Dlouho jsem nemohla díky tomu zářícímu měsíci usnout. Ale nakonec jsem usnula. Nicméně ten spánek byl podivný. Zdálo se mi, že jsem sice zlatovlasá, ale Aleaderka a že ke mně promlouvá nějaký jejich bůh. Zářil jasně jako slunce. Taky měl na krku přívěsek zlatého slunce s paprsky a pravil:

„Dole v hladomorně pod tvým hradem přímo pod trůnním sálem je muž – Aleader. Tvoji lidé se k němu chovají velmi špatně a je na pokraji smrti. A ano, není jediný a nemůžu říct, že u nás je tomu jinak s tvými lidmi, ale tento muž je pro mě velmi důležitý.

Osvobod' ho a doveď ho bezpečně za hranice thillaveinského hlavního města a já ti na oplátku daruju milost ve věci, o které zatím ani nevíš, a taky život, po kterém toužíš. A když mého muže nakrmíš a seženeš meč, spolehni se, že tě na cestě za hranice ochrání. Můžu ti zaručit, že se ti nic nestane a to i po cestě zpátky.

Pokud to neuděláš, prokleju tvoji zem stejně krutou kletbou jakou jsem proklel Nargandii. Bez slunečního světla budete žít s velkou částí prašivé úrody, která se bude rok od roku šířit, až dokud nezemřete hladu.“

Hned jak to dořekl vzbudila jsem se. To byl ale divný sen. Proboha, bála jsem se něco takového ignorovat, ale ještě víc něco takového udělat. Pokřižovala jsem se a padla na kolena před postel.

„Všemohoucí Bože, Otče nebeský. Stojím před Tebou s pokorným srdcem a prosím Tě o odpuštění. Cítím, jak mě svět svádí k hříchu, ale zdá se že nemám na výběr. Prosím Tě, odpusť mi, Bože, a dovol mi zůstat v Tvé milosti i přes to, co se chystám udělat. Ve jménu Tvého Syna, našeho Pána Ježíše Krista, Amen,“ zakuňkala jsem a běžela jsem si pro plášť.

Nah'mer akorát vysadil Nixxu do sedla svého vraníka a vyškrábal se k ní. Ona se pousmála, když jí objal svými pažemi kolem pasu, aby mohl vést koně za uzdu a nalepil se na ní svým tělem tak, že jí hřál záda i přes jejich huňaté kožešiny, které měly na sobě. „Spokojená?“ rýpnul si a ona přikývla.

„Naprosto,“ opáčila a pak bylo dlouho hrobové ticho. Tedy, pokud se nepočítá dusot a klapot koňských kopyt. Nah’mer přemýšlel kam dřív. Byl si vědom, že je tahle cesta nebezpečná a zvlášť když je jediným bojovníkem a ještě má s sebou ženu. I když byla Nixxa docela dobrá s dýkami i s mečem, stejně to pro Nah’mera byla pořád křehká žena, kterou musel navíc ještě chránit.

„Proč jsi chtěla jet se mnou?“ vyzvídal cestou. Nelezlo mu to do hlavy. Proč by jen kvůli tomu, aby mohla být s ním riskovala svůj život.

„Protože chci poznat svého muže, než si ho vezmu,“ odpověděla pohotově. Nah’mer nakrčil nos, což signalizovalo, že je buď zoufalý, nebo něčemu nerozumí. A nebo taky obojí dohromady.

„Takže hrozí, že by sis to se mnou mohla ještě rozmyslet?“ vyzvídal, ale Nixxa s úsměvem ve tváři zavrtěla hlavou.

„Toho se vůbec neboj, Nah’mere. Tebe se nikdy nevzdám,“ oznámila mu a otočila se na něj. Byla u jeho obličeje tak blízko, že se klidně mohli políbit. Nah’mer si jí jen mlčky prohlížel stylem, který nenaznačoval nic jako polibek ani v nejmenším. Skoro jako by se mu ta představa nelíbila.

Nixxa se tedy s mohutným zoufalým výdechem otočila zpátky a dívala se před sebe na cestu. „Víš, že vyrážet někam takhle nad ránem je nezodpovědné?“ zmínila a Nah’mer přikývl.

„Nepotřebuju přednášky, díky,“ opáčil syrově a pak bylo zase dlouho ticho.

„Co vám na mě vadí, Vaše Výsosti? Nezdám se vám jako dost dobrý materiál na královnu Nargandie?“ pokračovala v tom rýpání. Nah’mer protočil očima, ale nic na to neříkal. „Ale no tak, nelíbím se ti snad? Mám moc malá prsa, nebo kostnaté tělo?“ pokračovala, až tím Nah’mera rozesmála.

„S tvým tělem bych řekl, že není nic v nepořádku, ačkoli jsem ho bez oblečení neviděl, princezno. A stejně tak tvá ňadra se mi zdají naprosto... nejde o tebe. Jde o mě,“ odpověděl s úsměvem ve tváři. Nixxa na něj šokovaně zírala.

„Dáváš přednost mužům?“ zeptala se a to ho pobavilo.

„Bohové to ne,“ objasnil. „Jen mám pocit, že teď na ženění není vhodná doba. Mám spoustu neodkladných povinností a misí a neměl bych na tebe čas,“ vysvětlil. Nixxa se trochu zaklonila, až si položila hlavu na jeho rameno.

„To respektuju, Nah’mere. A naopak jsem ráda, že máš nějaké cíle a poslání. Taky bych ti byla oporou a ráda bych tě na některé mise doprovázela jako tvoje žena. A právě proto si myslím, že bys potřeboval ženu, která ti dá syny. Brzy se staneš králem,“ zašeptala mu do ucha.

V tom se ozvalo zašustění ve křoví, až se splašil kůň, na kterém seděli. Nah’mer ho pohotově zkontroloval a rozhlídl se kolem, zatímco Nixxa instinktivně pevně objal a přitiskl jí blíž k sobě, aby nespadla a taky, aby jí utěšil. Nikde nic ale neviděl. „Co se děje, Nah’mere?“ zaskřehotala rozrušeně.

„To ještě nevím,“ odpověděl a pomalu zase postupoval dál, protože stejně neměl jinou možnost. Kdyby se vrátil, tak by ho stejně přepadli a kdyby uhnul na stranu, stalo by se to tak jako tak. A tak jen doufal, že to není nic, co by sám nezvládl.

Nixxa se mu lepila zády na břicho a z křoví vyskočilo pět ozbrojených prostých mužů. Aleaderů.

Nah'mer instinktivně položil ruku na jílec meče a zastavil koně. Ti muži se začali smát. „Kampak chlapečku?“ zeptal se zřejmě jejich vůdce. Jeden z nich do něj drknul.

„Vždyť je to princ,“ syknul a ten druhý se doširoka pousmál prohlížeje si Nah'mera od hlavy až k patě.

„Opravdu. Tím líp. A je sám,“ zachechtal se a mnul si ruce.

„Sundej svoje hadry, vysyp zlaťáky a vydej nám tu holku, a my tě necháme jít,“ poručil mu a Nah'mer se mu s ledovým klidem podíval do očí a pousmál se.

„To nemám v úmyslu,“ opáčil a kopnul mu z koně do hrudi, až ho poválil na zem. Všichni, kteří se schovávali za ním k Nah'merovi udělali krok a tasili na něj své zbraně. Nah'mer seskočil z koně a popleskal ho po hýždích, aby se rozjel pryč. „Vyzvedni mě tu tak za pět minut,“ řekl vyděšené Nixxe na splašeném koni, který mířil směrem zpátky odkud se vydali, kde už Nah'mer věděl, že nic nehrozí.

Mezi stromy se rozpoutala zuřivá bitva, kde se čepel Nah'merovo meče poměrně často setkávala s jejich masem obalenými kostmi. Dva z jejich lidí už brutálně protnul mečem, jednoho omráčil a zbylé dva dost ošklivě poranil. A když se chystal omráčeného zabít, jejich vůdce vykřikl: „Prosím ne!“

Nah'mer se na něj jen podíval jako na cvoka, ale když dal pokyn těm dvěma, kteří se chystali po něm jít, aby se stáhli, rozhodl se, že si ho tedy vyslechne. Stejně pro něj nebyli zas taková hrozba.

„Když nám dáš milost a zaplatíš zlatem, my zase dáme milost tobě a taky ti zaplatíme,“ začal a Nah'mer se rozesmál.

„Milost? Vy mě? Tu nepotřebuju. A rozhazovat zlato zrovna taky ne,“ opáčil pohotově, ale vůdce zavrtěl hlavou.

„Během svojí cesty jistě potkáš další moje muže. Je jich spousta. Dva tucty tam a dva tucty támhle,“ pokračoval ten muž a Nah'mer se pousmál.

„Poslouchám,“ řekl klidně.

„Když zaplatíš a dáš nám milost, řeknu ti svoje jméno, díky kterému tebe a tvoji paní nechají bezpečně projít,“ řekl. Nah'mer se zamyslel.

„To mi nepříjde jako zrovna kvalitní obchod,“ řekl po chvíli a oba jeho muže hbitě zabil. Toho vůdce nechal ale naživu. Jen na něj vyděšeně zíral. Nečekal, že je Nah'mer tak dobrý s mečem. Potom natáhl k muži ruku a roztřeseného si ho k sobě přitáhl za lněnou tuniku.

„Díky za tip. Půjdeš se mnou a jestli je potkáme a prokáže se, že jsi jejich miláček, použiju tě jako platidlo. Pokud ne, garantuju ti, že se ani ty a ani tví přátelíčkové nedostanou ke zlatým branám Mercie,“ objasnil a táhl ho směrem ke koni, se kterým před chvílí dorazila Nixxa.

Já jsem šla pomalu a potichu nenápadně do hladomorny, jak mi poručil ten pohanský bůh ve snu. Vůbec jsem netušila proč to dělám, ale nešlo to zastavit. Jako by mě

ovládal. Jen tedy moje tělo, ne můj rozum. Věděla jsem, že to je strašlivá hloupost, ale pořád jsem tomu byla nakloněná.

Nejdřív jsem se ale musela nějak dostat ke klíči a taky vymyslet, jak osvobodím někoho, koho hlídají stráže a taky jak se tam nepozorovaně dostanu. Čekajíc za rohem na vhodnou příležitost, jsem se chystala proklouznout. Stráže si zrovna ohřívají ruce u pochodní a nedívali se do chodby, ve které jsem stála. A tak když jsem se chystala jít na věc, někdo mi položil ruku na ramena.

Polekala jsem se, až jsem nadskočila a lekla jsem se znovu, když jsem se otočila a zjistila jsem, že to je Yramer. „Copak tady děláte, princezno?“ zeptal se a díval se mi pohrdavě do očí. Leskly se mu touhou po tom mi něco udělat. Vsadím se, že kdyby nectil mého otce, už by mě dávno s radostí zabil. Nechápala jsem proč mě ten muž tolik nenáviděl. Nikdy jsem mu nic neudělala.

„Já...“ začala jsem a zamyslela jsem se. Měla jsem si nejspíš vymyslet nějakou vhodnou výmluvu předem. Improvizace nebyla moje silná stránka. A navíc jsem si byla jistá, že jsem selhala. A tím pádem se mi stane něco zlého, protože mě ten pohanský bůh prokleje a mojí zemi. A můj bůh se ke mně obrátí zády, protože jsem ho zklamala...

„Já čekám,“ připomněl se Yramer, když jsem až moc dlouho mlčela.

„Nemohla jsem vůbec spát, a tak jsem se chtěla trochu projít,“ opáčila jsem a on se pousmál.

„Aha. A proč jste se tedy plížila, aby vás nikdo neviděl?“ pokračoval ve výslechu.

„Neplížila jsem se. Jen jsem nechtěla každému vysvětlovat, že nemůžu spát. A ocenila bych, kdybyste mě nechal na pokoji,“ řekla jsem a on se na mě jenom díval. Cítila jsem, jak mě jeho pohled pálí po celém těle.

„Až vás doprovodím do ložnice,“ řekl suverénně a já zavrtěla hlavou.

„Ne, to nebude nutné. Stejně ještě neusnu. Chci se procházet!“ prskala jsem se na něj a vzpírala jsem se mu, protože mě hrubě svými rukama směřoval na cestu do ložnice. Pak mě přirazil zády na stěnu a hrubě chytl pod krkem. Vyděšeně jsem se mu dívala do těch jeho ďábelských očí. Moje srdce tlouklo jako šílené.

„Teď mě poslouchej, ty jedna nečistá pouliční směsko. Budeš dělat co ti říkám, nebo se ti stane něco moc ošklivýho. Se mnou si nebudeš hrát, rozumíš mi?“ šeptal mi do tváře. Prsty u nohou se mi kroutily z nedostatku kyslíku, jak mě držel za krk ve vzduchu. A hlavou se mi honily ty podivné věci, které říkal a které mi nedávaly smysl.

„Dobře, teď tě vezmu zpátky do tvojí ložnice, kde budeš hezky spát. A ve svém vlastním zájmu zapomeneš na tenhle rozhovor,“ dodal a já přikývla. Pak mě pustil a táhl mě chodbou, až jsem klopýtala o vyčnívající kameny.

Cestou jsem se prala s myšlenkou, že bych se ho pokusila zabít. Nemá u sebe žádnou zbraň a při trénincích mi často říkal o největší zbraní, která se jmenuje moment překvapení. A já shodou okolností beze zbraně nejsem. Pro případ nouze jsem si s sebou vzala dýku.

Je to teď, nebo nikdy a já mám poslání a tím jest, že musím zachránit sebe před bůhví čím a svůj lid před hladem. A to je sakra silná motivace. Plus k tomu všemu toho chlapa fakt nenávidím.

„Nebojíš se, že nás někdo třeba viděl, nebo slyšel?“ zeptala jsem se ho, ale zavrtěl hlavou.

„Ne, nikoho jsem cestou za tebou nepotkal a hádám, že ty taky ne,“ řekl a já se pousmála.

„To je dobře, pak mě nikdo nebude z ničeho podezírat,“ zašeptala jsem nahmatávajíc svou dýku pod pláštěm a když se na mě s překvapeným výrazem v obličeji podíval, bodla jsem ho s ní do oka.

„Ty špinavá děvko!“ zakřičel, a protože jsem měla strach, aby někoho nepřivolal, zavrtala jsem jí hlouběji, dokud nepadl mrtvý na zem. Chvilí jsem na jeho tělo šokovaně civěla, než jsem vytáhla zakrvácenou dýku z jeho očního důlku. Proboha, někoho jsem zabila.

„Neslyšeli jste něco?“ ozvalo se z chodby za rohem, kde jsem stála. Otrhla jsem si dýku do pláště, abych za sebou nenechávala krvavou stopu, sundala jsem si boty a utíkala jsem co mi nohy stačily do tmy. „To je Yramer. Je mrtvý. Vrah nebude daleko. Spusťte poplach a rozdělte se!“ poručil jim nějaký strážný, zatímco já byla na cestě do hladomorny osvobodit Aleadera.

Hned co jsem seběhla schody, které byly kousek od místa, kam jsem se potřebovala dostat, připlácla jsem se zády na stěnu a čekala jsem, až se můj dech trochu zklidní. Ještě nikdy jsem necítila takový adrenalin jako právě teď. Byla jsem vyděšená k smrti, ale musím říct, že jsem se nikdy necítila víc naživu než právě teď. „Nikde nic, pane. Nejspíš to byl někdo z hradu. Teď se už v klidu promísil s námi,“ vysvětlil svou teorii jeden z rytířů.

Hradem se rozezvučely zvony a ačkoli to bylo riskantní, dalo se to obrátit i v můj prospěch. Strážé po celém hradě se pomalu dozvídali co se stalo, a tak byli ve střehu a pomáhali hledat uprchlého vraha chudáka Yramera. Zatímco já měla skoro volnou cestu do hladomorny. Říkám skoro, protože stále celý hlídalo pár ozbrojených mužů. Ale byla tady moje tajná zbraň, která se mi už před chvílí osvědčila, tak jsem pocítila naději.

Když se mi podaří se nepozorovaně přiblížit ke strážcům, můžu je jednoho po druhém potichu zabít. Musím na ně jít ale zezadu a musím být rychlá. Zamyslela jsem se a vyhlídla jsem si jednoho ze tří strážců stojících u dveří.

O patro výš přímo nade mnou jsem slyšela dupání davu strážných, který se mě snažili najít, takže mi to na klidu moc nepřidalo. Ale věděla jsem víc než jistě, že sem dolů za mnou nepůjdou, protože jsou tu tihle. „Teď nebo nikdy,“ zašeptala jsem si pro sebe, natáhla jsem se pro kamínek ležící v rohu schodu a hodila ho do tmavé chodby.

A přesně jak jsem předpokládala to přitáhlo pozornost strážců, jen jsem doufala, že nepůjdou všichni najednou. „Co to bylo? Jdi to omrknout,“ poručil jednomu druhý, zatímco třetí mlčel. Strážný číslo jedna tasil meč a vydal se pomalu na

průzkum chodby. Já ve své ledově zpoceně dlani pevně svírala rukojeť dýky a vyčkávala jsem na příhodný okamžik.

Strážný akorát minul schodiště, kde jsem byla schovaná a v tu chvíli jsem vyskočila ze tmy a jedním tahem jsem mu podrízla svou dýkou hrdlo. Byla jsem tak tichá, jak jsem chtěla být. Nicméně jsem nepočítala s tlumeným zvukem dopadajícího těla na podlahu.

„Alermo?“ ozval se ten druhý strážce a poručil třetímu, aby zůstal kde je. Vzala jsem si zatím od toho mrtvého meč, který svíral v ruce a zase jsem zapadla zpátky na schodiště.

„Alermo?“ zopakoval a následoval ho do tmy. Tentokrát jsem nečekala tak dlouho a rovnou jsem mu zabodla meč do hrudi. A v momentě, kdy jsem se ho z něj snažila vytáhnout, zíral na mě další strážce.

Usmála jsem se na něj. „Dobrá večer,“ zašeptala jsem a vyskočila jsem na něj s mečem jeho kolegy.

„Princezno?“ divil se couvajíc přede mnou. Jak by vysvětlil vraždu princezny, že? Nevěděl, co má dělat a já naštěstí nepřemýšlela a rovnou jsem ho probodla jako toho před ním. Dost dlouho na mě na můj vkus udiveně zíral, než vydechl naposledy. Na nic jsem nečekala, prohledala jsem jim kapsy, ale ani jeden z nich neměl klíče.

„No do háje, to je snad zlý sen!“ vztekala jsem se. Nade mnou se stále ozývaly zvuky spěšných kroků, zvony a chaos. Vůbec jsem nepromyslela, jak bych s tím mužem utekla kdyby se mi podařilo ho osvobodit. Běžela jsem dokud to šlo k jeho cele a podívala se na jeho zubožené tělo zabalené v pytlčině prosáklou jeho krví a bůhví čím vším.

Strčila jsem do zámku špičku své dýky a točila s ní jako o život. K mému překvapení po chvilce zámek cvaknul a dveře se otevřely. Vpadla jsem dovnitř akorát, když dolů vcházeli strážé. „U všech svatých!“ zašeptala jsem si pro sebe, zatímco jsem zírala na šokovaného aleaderského muže, který stál naproti mně. Naznačila jsem mu prstem, aby byl zticha a on přikývl.

„Je po nich. Ten někdo musel mít v plánu vysvobodit někoho odtud. Zkontrolujte vězně!“ poručil někdo z nich a strážé se nahrnuli odevšad ke všem celám včetně té, ve které jsem se schovávala. Já byla za rohem, kam nebylo z mřížovaného okýnka ve dveřích vidět. Poslala jsem toho muže k okýnku, aby se díval ven. Díky tomu strážé nepochybovali, že jde o tuhle celu.

„Všechno je v normě. Nikdo z vězňů neunikl. Zřejmě se to útočníkovi nepodařilo, pane,“ oznámil strážný někomu zřejmě jemu nadřazenému. Ten přikývl a pokynul ostatním aby šli na místa.

„Uklid'te ta těla a hlídejte cely, tady vrah není, všechno jsme prohledali,“ dodal a odešel spolu s bandou rytířů pryč. Po chvilce zvony utichly a začalo svítat. Jasné červené světlo prosvítající chodbou naznačovalo, že jsem selhala. Toho muže měli dnes za úsvitu totiž popravit.

Nixxa s Nah'merem pomalu klusali po lesní cestě. Byla o něj opřená a klížily se jí oči, zatímco Nah'mer přemýšlel, kudy se vydají a co a jak bude. Místo krásného východu slunce je doprovázelo jen ranní zimní šero posílené nargandijskou kletbou boha Slunce. Takže skoro jako by byla pořád ještě noc těsně před svítáním, na což byl Nah'mer z Nargandie zvyklý. Kdežto Nixxa byla z jiné země, kde slunce svítalo stejně jasně jako po celé Artemii.

„Co všechno víš o tom kameni?“ zeptala se z ničeho nic a on jen otočil zápěstím, aby měl lepší kontrolu nad uzdou.

„Co vím? Skoro nic. Víím jen zhruba jak je velkej a že bude mimo Nargandii. A vzhledem k tomu, co jsem se nedávno dozvěděl úplnou náhodou předpokládám, že ho má někdo z našich nepřátel,“ odpověděl a Nixxa přikývla.

„A jak ho chceš získat?“ pokračovala. Nah'mer pokrčil rameny. „A co ještě víš? Neřkej mi, že to je všechno,“ divila se. Protože před tím vypadal, že moc dobře ví po čem jde a teď se jí zdálo, že toho moc neví.

„Jen samý věci, který mi nedávají moc smysl. Třeba jako, že to nějak souvisí s prstenem boha Slunce, který jsem našel na mrtvým Thillaveinovi na bitevním poli. A tam taky ten kámen určitě patřil. Navíc na tom prstenu je vyryté jméno bohyně krásy. Taky jsem tam našel sestru toho muže, co vlastnil ten prsten a vyprávěla mi spoustu zvláštních věcí o dívce se zlatými vlasy. Mám z toho hlavu v pejru, tak se nezlob, že ti nic kloudnýho neřeknu,“ objasnil.

„To jsou vážně podivný indicie. A o jakým prstenu to vlastně mluvíš?“ vyzvíдалa. Nah'mer ho nahmatal a přehodil přes rameno, aby se na něj mohla podívat. „To, že měl na krku Thillavein?“ divila se a on přikývl a schoval ho zpátky pod kožich. „A co ta dívka se zlatými vlasy? Doufám, že tě nějak zvlášť než jen jako mise nezajímá,“ procedila lehce žárlivě, až to Nah'mera donutilo se pousmát.

„Žárlíš? To brzy,“ zasmál se.

„Jsi můj snoubenec a jsi atraktivní, je jasné, že se o tebe nechci s nikým dělit,“ opáčila a Nah'mer už jen raději mlčel. „A jak to máš vůbec se ženami? Předpokládám, že panic už nejsi,“ řekla. Nah'mer zase nakrčil nos, nicméně tentokrát to bylo vlivem úšklebku.

„Jsi zvědavá. Až moc se mi zdá,“ odvětil.

„Já jen chci vědět jaký jsi a co můžu očekávat. Jestli budeš uléhat jen se mnou, nebo i s dalšíma. Doufám ale, že to nebudou žádné laciné děvky, nerada bych totiž něco chytla...“ pokračovala a zarazila se, když si všimla, že Nah'mer se neustále ohlíží. „Co se děje?“ zeptala se.

„Nic se neděje, jen jsem měl pocit, že něco slyším. Ale to se mi nejspíš jen zdálo,“ odpověděl a znovu pokračovali ve stejném tempu jako před chvílí.

„Odpovíš mi, nebo ne? Já ti taky řeknu všechno, co tě zajímá,“ tahala z něj. Nah'mer se pousmál.

„Ne, nejsem panic, princezno. A ne neholduju laciným šlapkám. Nikdy jsem jim neholdoval a ani holdovat nebudu. Sám nechci nic chytit. A aby bylo jasno, mám rád přítomnost krásných žen, ale pokud budu mít krásnou a hodnou ženu, která se o mě

bude hezky starat, bude mi stačit se na cizí jen dívat," objasnil a to Nixxe vyrazilo dech. Nečekala ani v nejmenším, že je Nah'mer až takový úlovek.

„Proč jsme vůbec vyráželi už v noci?“ vyzvídala.

„Protože v noci nikdo nikam nechodí, a tak je mnohem menší šance, že někoho potkáme. Přes den zase není vidět oheň, a tak se líp odpočívá. Ale tohle pravidlo taky neplatí vždycky," vysvětlil. Nixxa se usmála a položila mu ruku na jeho, ve které svíral uzdu. Nah'mer zazmatkoval.

„Takže se plánuješ brzy utábořit?“ zeptala se.

„Za chvíli a jen na chvíli. Ještě než se dostaneme přes hranice Nargandie. Lepší odpočívat doma než v úplný divočině, kde bychom kromě Aleaderů mohli narazit i na Thillaveiny," objasnil. Nixxa se mu uvelebila na břicho a zavřela oči.

„Je mi s tebou moc hezky i když jsme na koni a bolí mě z toho sedla zadek. A fakt se těším na naši první společnou noc i když bude s největší pravděpodobností na zemi," prohlásila.

„Měl jsem v úmyslu s tím čekat do svatby," zmínil a ona ztuhla a otočila se na něj. Nah'mer se pousmál. „Co? Řekl jsem snad něco špatně?“ provokoval ji.

„Já už taky nejsem panna," přiznala, ale on nad ní zavrtěl hlavou.

„Teď mi lžeš jenom abych se nezdráhal to uspišit. Ale měla bys myslet víc na sebe a na to, že kdybych byl hajzl, mohl bych toho využít, abych se z té svatby vykroutil. Protože já jako budoucí král Nargandie mám rozhodně nárok na neposkvrněnou ženu. A kdybych vznesl tuhle stížnost, ze svatby by jistě sešlo," procedil.

„No tak dobře, prokouknul jsi mě," řekla sklesle a Nah'mer se pousmál.

„Opravdu?“ škádlil ji.

„Co na tom záleží, jestli to bude chvíli před tím? Nebo se vážně chceš z té naší svatby vykroutit?“ zeptala se ho zírājíc mu do očí. Nah'mer se jí tentokrát díval na rty. Z jeho očí šlo vyčíst, že měl chuť jí políbit.

„Myslím, že nebude těžké tě milovat, princezno. O čemž jsem se díky tomu, že jsi tu se mnou stihnul už přesvědčit," řekl a potlačil ty choutky, které na něj lezly jako vosy na med. Ale opřel si hlavu o její rameno.

„Vezmu si tě ať si panna, nebo ne, ale samozřejmě bych chtěl abys byla. Chci být tvůj první," zašeptal jí do ucha, až se rty lehce dotknul jejího ušního lalůčku. Nixxe naběhla po těle husí kůže a na tváři se jí objevil ruměnek. Její snoubenec se jí zdál tak sladký.

Já jsem se tiskla zády ke stěně chladné hladomorny už asi dvacet minut a přemýšlela jsem, co bych sakra měla udělat. Hned u východu z vězení bylo pět strážců, to jsem rozhodně nemohla zvládnout pozabíjet sama a to ani s tím vyhublým a viditelně vyčerpaným mužem.

Naznačila jsem mu, aby šel ke mně. On mě poslechl a přišel ke zdi. Já se k němu naklonila. „*Já ti pomoci ven. Všechno vysvětlit potom. Teď jen vymyslet jak zabít ten stráž,*“ vysvětlila jsem svou špatnou narganštinou. On přikývl a mlčel, protože po mém neuměl nejspíš ani bé.

Po chvíli ale ukázal na meč a na sebe. Trochu jsem se bála, ale proč by mě zabíjel teď když jsem jediná, kdo ho může dovést za hradby a taky jsem ta, která ho v první řadě přišla zachránit? Nejistě jsem mu ho podala. Pak mi naznačil, abych byla potichu a pomalu a tiše vyšel z cely.

Vytřeštila jsem oči, ale nechala jsem ho jednat. Zřejmě měl nějaký plán a taky to byl aleaderský válečník. Sice slabý, ale teď mu šlo o život a to je pořádný pohon jen co je pravda. Slyšela jsem řinčení kovů a zvuky umírajících a když jsem vykoukla z cely všech pět bylo na hromadě. Ostatní vězni začali pokřikovat, aby je pustil ven, ale to nepřipadalo v úvahu.

Hodila jsem si přes obličej kápi a zakrývající se pořádně látkou jsem utíkala za tím mužem. „*Jak ty jméno?*“ zeptala jsem se.

„*Norian,*“ odpověděl pohotově a vtisknul mi do ruky meč, který vytáhnul jednomu z mrtvých z ruky. Já ho pevně uchopila a následovala jsem ho ke schodišti.

„*Já Ahn-Na,*“ sdělila jsem mu, ale on zavrtěl hlavou. Nechápala jsem proč to dělá. Já se ho přece na nic neptala.

„*Amara,*“ řekl hned na to.

„*Ne, Ahn-Na,*“ zopakovala jsem. Už nic neříkal a vedl nás po točitých úzkých schodech nahoru. Přes den strážci nahoře nebývají, protože nemají důvod tam být. Cely hlídá jen obvykle pět strážných dole u východu a když je vše v normě, není třeba, aby se kolem ochomýтали další.

Přemýšlela jsem, jak se vybavíme na cestu během toho úniku z labyrintu, ale všechno bylo tak nebezpečné. Už jen ta cesta z věznice. Nikdo mě nesmí vidět paktovat se s Aleaderem. A ještě ke všemu vědět, že jsem pro jeho záchranu zabila několik svých lidí. To by byl se mnou amen.

Podářilo se nám nepozorovaně dostat až do stáje. Tam jsem mu řekla, ať na mě počká a přinesla jsem nějaké jídlo, měšec se stříbrem a náhodné oblečení, které jsem našla cestou. Řekla jsem mu, ať si nasadí kapuci a zakryje své tmavé vlasy. Norian mě poslechl a vzal si ode mě jablko. Musel být hladový, ale na nějaké takové věci nebyl čas.

Popadli jsme každý jednoho koně a vypravili se nenápadně po prázdném nádvoří k východní bráně, která bývá nejméně střežená. Většinou tam postávají jen dva strážci přes den, když si střídají služby. V noci jich bývá víc.

„Kampak se chystáte, Výsosti?“ zeptal se mě jeden ze strážných a culil se. Nebylo tajemstvím, že by mě bez svolení otce nikam nepustil.

„Chtěla jsem se jenom projet, no tak, zaplatím vám,“ zkoušela jsem to na ně, ale oba zavrtěli hlavou a dali mi své striktní ne. Byli nepodplatitelní. A protože Noriana nečekali, oba je ze zadu podríznul mečem skoro ve vteřině. A tak jsme si otevřeli bránu a rychle jsme uháněli pryč dřív, než se to na hradě někdo dozví a pošlou za námi lidi.

Hradem se opět ozývaly zvony a to tentokrát kvůli mně. „Vaše Veličenstvo. Ten vězeň utekl. Někdo mu musel pomáhat, a dokonce zmizela i princezna Ahn-Na,“

oznámil mu kardinál Averal, který Noriana v noci poctil svou návštěvou snažíc se ho přemluvit ke změně víry. Můj otec vyletěl z postele.

„Unesl mou dceru?“ polekal se a kardinál přikývl. „Ach bože,“ povzdechl si a pokřižoval se. „Okamžitě shromážděte lidi a vyrazte jí hledat!“ poručil mu a on se mu poklonil a odešel plnit králův rozkaz.

Otec se podíval na matku. „To je snad zlý sen. Co se to děje? Nejdřív sir Yramer a teď Ahn-Na. Určitě to bylo kvůli ní celou tu dobu. Potřebovali se zbavit jejího ochránce. To znamená, Aurelie, že někdo ví naše malé tajemství a chce si naši dceru vzít zpátky,“ řekl sklesle a podíval se na matku, která se rozplakala. Potom vstala a vklouzla do stěevíců.

„Budu se celý den modlit,“ zašeptala, hodila přes sebe róbu a běžela do kaple. „...Všemohoucí Bože, prosíme Tě o Tvou milost a vedení v této chvíli, kdy hledáme Ahn-Nu. Prosíme Tě, abys osvětlil naše srdce a cesty, a přivedl ztracenou duši zpět do našeho společenství. Dej nám sílu a trpělivost v této obtížné době. Věříme, že Tvá láska a milosrdenství jsou nekonečné. Amen,“ šeptala Aurelie klečíc v nočním rouchu před oltářem.

Vedle ní si klekl otec Agátus, který zaslechl, že jsem se ztratila z modlitby mé matky a začal se modlit taky. „Deus omnipotens, te rogamus pro tua gratia et ductu in hoc tempore, dum quaerimus Ahn-Na... Amen,“ řekl a pokřižoval se. A když se zvedl, jen položil na rameno královně svou ruku, aby jí dal najevo, že stojí při ní.

A já dělala skoro totéž, akorát za jiných okolností. Za dost nepřístojných okolností. „Všemohoucí Bože, prosím Tě o odpuštění, že jsem provedla něco takového. Že jsem porušila několikrát desatero. Odpušť, že jsem dnes v noci kradla, zabíjela, lhala a spolčila se s nepřitelem kvůli jinému bohu... ne, zapomeň na to. O něco takového Tě žádat ani nemůžu.

Jen mě prosím hned neposílej k ledu, protože mám ještě spoustu práce tady na tom světě plným chaosu. Nedělám to jenom pro sebe, ale pro všechny. Chci, aby byl mír a aby se lidi nemuseli bát o svůj život vždycky když vstanou ráno z postelí, chci aby...“ drmolila jsem zírajíc do nebe, zatímco jsem uháněla na koni po louce přikrytou bílou peřinou směrem na sever. Vedle mě běžel Norian na svém koni a zíral na mě s údivem. Nejspíš pochopil, že se modlím, ačkoli mi nerozuměl ani slovo.

Matka celé ráno probřečela, zatímco otec se hned po tom, co vyslal své lidi mě najít hrabal nepřítomně ve snídani. „Co když se dozví, že není naše dcera? Vráti se? Bude nás nenávidět?“ zeptala se ho matka. Otec k ní zvedl oči a zamračil se.

„Není důvod aby nás nenáviděla. Neukradli jsme jí, byla mezi mrtvými Aleadery a Thillaveiny,“ opáčil.

„Ale neřekli jsme jí to,“ dodala a král přikývl. Potom jí položil svou ruku na její a palcem jí pohladil.

„Pořád má na krku to, po čem Aleadeři prahnou. Kdyby bylo nejhůř, vykoupí se,“ utěšoval ji.

„To není žádná garance, že jí nezabijou, Argusi,“ dodala.

„Ahn-Na je chytrá dívka. Mnohem chytřejší než ti barbari. Jsem si jistý, že bude v pořádku a zvlášť když má v patách svoje lidi. Nemůže být ještě tak daleko. Nejpozději za dva dny ráno bude doma, uvidíš. I s kamenem,“ řekl a konečně se pustil do jídla.

Nixxa s Nah'merem se utábořili na kraji lesa stále ještě v Nargandii. Svého zajatce přivázali ke stromu, zatímco se pohodlně uvelebili na kožešině, kterou s sebou Nah'mer tahal na každou misi. Bez ní by snad ani neusnul.

Byla to kůže z polárního medvěda, kteří se hojně vyskytují po celé Artemii. Bylo to tedy víc kožešin z polárních medvědů sešitých dohromady, aby byla dostatečně velká pro takového mužského jakým byl tenhle temný, pohanský princ.

„Se rozmazluješ,“ procedila, zatímco se k němu tulila. Nah'mer se pousmál a jemně jí pohladil po paži.

„Myslíš nás,“ opravil jí a přitisknul si jí k sobě ještě těsněji, aby jí nebyla zima. Což bylo snad nemožné, aby jí byla vedle něj zima. Hrál jako kamna. Navíc ještě v kožešině a na kožešině. Prostě mezi všemi těmi chlupy.

„Kam teda půjdeme, až se prospíme?“ vyzvíдалa. Nah'mer se pousmál.

„Pořád na jih,“ odpověděl.

„A proč zrovna na jih?“ zeptala se nechápavě.

„Protože míříme k Thillaveinům a ti jsou jižně od nás,“ odpověděl a zavřel konečně na chvíli oči. Nixxa ho pozorovala. Nemohla se na něj vynadívat. Nah'mer otevřel oči, protože měl nepříjemný pocit, že je sledován a rozesmál se.

„Co na mě tak civíš? Neříkej mi, že bys o to chtěla přijít zrovna tady,“ zeptal se a ona mu odpověděla tím, že se k němu přitulila, přehodila přes něj svoje stehno, nalepila se na něj břichem a vášnivě ho políbila.

Nah'mer se chvíli nechal líbat a pak se od ní lehce s úsměvem ve tváři odtáhl. „To nejde, Nixxo. Jsi princezna a ne nějaká vesnická buchtá. Nepřipravím tě o poctivost na takovém místě jako je tohle,“ řekl rozhodnutě.

„Tak to mi to budeš muset říct ještě jednou,“ zašeptala a rozvázala si uzel u kabátu, který měla kolem pasu, aby jí držel zavnutý a rozvázala si i zavazovací košili, kterou měla hned pod ním. A nakonec si jí lehce stáhla dolů, aby Nah'mera, jak se patří nazhavlila. Ten na ní zíral úplně ohromený její krásou. Zíral trochu jako by viděl prsa prvně v životě.

„Takže co že jsi to říkal?“ zeptala se. Nah'mer jí položil dlaně na boky a dotýkajíc se jich jí hladil očima.

„Jsi nádherná,“ zašeptal. Nixxa se pousmála.

„Ber mě, Nah'mere, teď klidně jako vesnickou buchtu,“ prohlásila a on se jí okamžitě zaháknul prstem za výstřih, přitáhl si jí tím k sobě a zaútočil rty na její prsa, která chtivě laskal svým jazykem. To byla ta první věc, na kterou myslel už co se před ním odhalila. Nixxa se prohýbala v zádech a tiše vzdychala.

Opravdu nepůsobila jako panna, ale Nah'mera to nijak zvlášť netrápilo. Aleadeři nebyli jako my křesťané. Nestáli jim zástupy lidí u postele při svatební noci a

nekontrolovali, zda bylo manželství naplněno a jestli žena při styku krvácela či nikoli. Byli oproti nám tak zvráceně svobodní.

Alganie – země Thillaveinů, lesy u hranic Celestie

Odpolední slunce se pomalu chystalo přehoupnout přes horizont a den začínala střídát noc. Udělala jsem si z dlaní mističku a napila jsem se vody z lesního potůčku. Měla jsem pořádnou žízeň a z toho sedla jsem byla celá rozlámaná. Nabrala jsem ještě vodu z potoka do láhve a dala do brašny pověšené na sedle.

Ten Aleader si oplachoval ledovou vodou obličej jako by byl zpocený a zíral na mě. Skoro celou cestu jsme si neřekli jediné slovo. Bála jsem se, aby neumrzнул. Co bych si tady pak sama počala mimo Celestii? Víím, v patách mám nejspíš královskou gardu, ale to neznamená, že jsem v bezpečí. Navíc jsem ještě nesplnila úkol. Mám ho bezpečně dovést až za hranice Alganie.

„Proč jsi mě zachránila?“ zeptal se a já pokrčila rameny a znovu jsem se vyšplhala na koně. On stále čekal na odpověď.

„Já mít divná sen,“ začala jsem nargandijsky. „Mě zdát, že se zjevit tvůj bůh a pravit něco o záchraně ty,“ objasnila jsem.

„Bůh? Který? A co říkal? Proč by mě chtěl zachránit a proč mluvil zrovna k tobě když jsi křesťanka?“ vyslyšel mě a já pokrčila rameny.

„Zářit jako slunce a vypadat i tak,“ pokračovala jsem. On se na mě tak uvědoměle podíval.

„Ezeyara? Bůh Slunce?“ zeptal se a já přikývla. „Co říkal?“ tahal ze mě naléhavě.

„Že tebe osvobodit a dovést za hranice. Pak já smět jít zpět,“ odpověděla jsem.

„A co ti za to nabídnul na oplátku? Přece bys to neudělala jen tak,“ vyzvídal.

„On říkat, že pro mě bezpečná cesta. Ale že když to neudělat, tak proklít moje zem stejná kletba,“ vysvětlila jsem a on si zděšením přikryl dlaní ústa, padl na kolena a rozpažil ruce.

„Bohové, Ezeyaro, vděčím vám za svůj život a za to, že jste spojili naše osudy s Amarou. Přijímám tuhle úlohu chránit svou neteř a neklamou vás. Jsem vaším dlužníkem. Děkuju vám na sto tisíckrát,“ mumlal. Zírala jsem na něj jako z jara. Ale nejhorší na tom bylo to, že se mi ten jeho bůh zjevil. Že mě přemluvil a já kvůli němu zradila toho svého. *Jak jsem to mohla udělat? Ze strachu o svojí zemi?*

Ten Aleader se na mě prudce otočil. „Nejsi pravá křesťanka, Amaro,“ prohlásil, až mě zabořilo u srdce a přes tělo mi přeběhla husí kůže. Má pravdu. Jsem křtěná a k bohu se modlím pořád, ale nikdy jsem nevnímala jeho prezenci, kdežto tohle bylo jako by mě ten jeho bůh znal. Jako bych byla něco jako jeho dcera. Sice mě vydíral, ale... *Pro pána Jána, půjdu do pekla.*

Norian se vyhoupl do sedla svého koně a vyrazili jsme dál na sever. Ale tentokrát jsme se mířili někam utábořit. Celkem mě překvapilo, že po tom co se najedl trochu chleba a pár jablek ožil a snad dokonce i přibral. Ale když já potřebuju shodit pár kil, tak to nejde.

Vedl mě jako by to tady znal, ačkoli tu byl poprvé. *Proč s ním mám tedy jet, když víš kudy má cestovat? Jako bych já byla nějaká posila.*

„Tady rozděláme oheň,“ řekl po pár minutách cesty lesem, kde byla jen opuštěná rozpadlá chata porostlá mechem a relativně vysoká tráva. Bylo znát, že tady dlouho nikdo nebyl. Její majitel je nejspíš mrtvý.

Privázala jsem koně a mířila jsem se prozkoumat chatu, zda tam něco neobjevím. A to i když jsem předpokládala, že tam nic nebude. Aleader měl ruku položenou na jílci svého meče, který ukradl jednomu ze strážců v Celestii a následoval mě.

Chalupa byla prázdná a kupodivu vypadala líp, než bych čekala. Uvnitř byla relativně zachovaná, až se mi to zdálo podezřelé. Že by ten opuštěný zevnějšek byla jen kamufláž? Protože všude kolem visely podivné věci. Lidské i zvířecí kosti na provázcích jako ozdoby. Různé druhy bylinek ve snítkách, takže to uvnitř vonělo, a to hlavně po levanduli a heřmánku.

Mou pozornost upoutal zlatý pohár ležící na stole. Uvnitř nebyla žádná tekutina. Natáhla jsem k němu ruku, abych si ho mohla lépe prohlédnout, ale jakmile jsem se ho dotkla prstem, na mou ruku někdo položil čepel meče. Polekala jsem se a dívala jsem se do tváře nějakého muže v tmavém plášti. Měl šedé vlasy a vrásky, takže to nebyl žádný mladíček. Zřejmě majitel chýše.

Můj Aleader stál za mnou s čepelí svého vlastního meče u krku. Ten stařec v chýši zjevně nežil sám. A protože jsme tam nikoho nečekali, dost nemile nás překvapili. Netušila jsem co jsou zač, protože měli šedé vlasy. Hádám, že to brzy zjistím, až jakým jazykem promluví.

„Co děláte v mém domě?“ zeptal se ten, co mi svým mečem jen lehce naznačoval, že nemám sahat na pohár. Ten druhý, který ohrožoval Noriana byl mladší, ale ne o moc, taky měl šedé vlasy.

„Vida, Thillavein,“ promluvila jsem svou rodnou řečí a usmála se. Muž se ale neusmíval. Díval se na mě jako na krávu, že jsem snad předpokládala, že by mohl být Aleader.

„Zeptám se ještě jednou. Co děláte v mém domě?“ zopakoval.

„Hledali jsme místo, kde bychom mohli přečkat noc,“ odpověděla jsem a odtáhla konečně ruku od poháru. Muž sice stáhnul svůj meč z mé ruky, ale stále na mě mířil.

„Ty a Aleader? Proč máš s sebou Aleadera?“ vyzvídal. „To nejspíš bude někdo důležitý, když s ním utíká taková pěkná slečinka jako jsi ty. Nebo, že by to bylo snad naopak?“ pokračoval. Nevěděla jsem co je bezpečné říct a co ne.

„Omlouvám se, že jsme ti vlezli do domu. My raději půjdeme a nebudeme dělat problémy,“ zakuňkala jsem rozpačitě a ten muž se rozesmál, zatímco ten druhý nepohnul ani svalem a stále držel meč pod krkem mého chráněnce.

„Půjdete? To nevím. Co myslíš, Barney, půjdou ti dva někam?“ zeptal se ho a ten druhý jen zavrtěl s úsměvem ve tváři hlavou. Měl odporně žluté zuby. No žlutohnědé a v momentě, kdy byl jen na okamžik otevřel ústa, málem mě porazil smrad shnilého masa jak silný měl zánět dásní.

Dokonce to hnulo i s mým Aleaderem, který se zdál být odolnější než já. Už chápu proč raději nemluvil, to byla jeho zbraň a dost účinná musím uznat. Snažil se naakumulovat ten puch uvnitř co nejdéle, než ho vypustil ven na své oběti. Ne, že by ten druhý voněl po fialkách, ale rozhodně tolik nesmrđěl.

„Copak, máte nějaký problém s mým přítelem?“ zasmál se ten voňavější a přiložil mi špičku svého meče na krk. Norian sebou trhnul, chytl svůj meč za čepel a i když se o něj pořežal, podařilo se mu ho vytrhnout a toho smradi týpka zabít. Ten druhý se naštvál, přitáhl si mě k sobě za vlasy a držel mi meč u krku.

„Ještě krok a zabiju ji,“ řekl naléhavě. Měla jsem strach, ale věřila jsem, že Norian je mnohem lepší s mečem než nějaký smrdutý a vetchý stařec.

„Říkat, že mě zabít když ty udělat krok,“ přetlumočila jsem sípajíc. Ostří meče se mi nepříjemně tlačilo na hrdlo.

„To jsem pochopil aniž bych mu rozuměl,“ opáčil suše.

„Co být dělat?“ zeptala jsem se.

„Já tě zabít, Thillavein!“ řekl zuřivě Norian po našem a udělal nějaký prudký pohyb, že jsme ani jeden nestačili zaregistrovat, že už nestojím v jeho sevření a že on nemá svůj meč. Najednou jsem se ocitla v náručí Noriana a zírala jsem, jak starcem prochází Aleaderovo ostří jako by byl maso na klacku.

Starci se vyvalily oči šokem a bolestí. Nakonec mu Norian stále mě držíc za ruku jako svou dcerku, položil podrážku na břicho a zapřel se, aby z něj mohl pohodlněji vytáhnout svůj hluboko zaklíněný meč.

Když se mu to povedlo, oťel ho do jeho zástěry nebo co to měl na sobě a vrátil ho do pochvy. Já neměla slov. Ne, že bych nikdy neviděla někoho umírat, a zvlášť když jsem v posledních hodinách byla smrtí přímo obklopená a sama jsem jich několik způsobila, ale bylo to prostě děsivé.

„Nevím, jestli je tohle místo bezpečný. Jen bohové vědí, kdo všechno tady s nimi žije,“ procedil zírajíc na další dvě postele nad sebou a já přikývla.

„Chtít hledat jiný místo pro přespat?“ zeptala jsem se a on se zamyslel zatímco si prohlížel prostředí chatrče.

„Asi to riskneme, venku je tma. Můžete se vyspat, budu hlídat,“ řekl a já tedy přikývla.

„Vystřídat se. Ty mě vzbudit pak a já hlídat, ať ty taky trochu vyspat. Kdyby něco dít, tak já ty probudit,“ navrhla jsem a on tedy souhlasil. Rozdělal oheň v něčem co připomínalo krb a posadil se na postel.

Trochu mě znervózňovala přítomnost těch dvou mrtvých, ale bylo správné je v chýši nechat. Kdyby někdo přišel a my jsme se někde uvnitř ukryli, vzbuzovalo by to dokonalý dojem, že uvnitř nikdo další není.

Nixxa s Nah'merem si toho rána, kdy se spolu poprvé milovali docela odpočinuli. Žádné nepříjemné překážky jim cestu nezkřížily, a tak se mohli vydat dál na jih. Nah'mer uvázal svého zajatce za koně a vlácel ho tak skoro celou cestu. Zastavili se jen u potoka napojit koně i sebe a pak zase pokračovali dál až do teď – do večera.

Něco žvanil, ale Nah'mer ho ignoroval. Nixxa skoro celou dobu nepromluvila a Nah'mer to ocenil. Faktem je, že chvíli před tím mu málem vymluvila díru do hlavy. Teď se o to ale snažil ten zajatec. Spíš ho provokoval, to se zdá, že bavilo každého vězně.

„Mám rád ženský jako je ta vaše. Vypadá křehce, ale zase tak křehká není. Ví co chce. Měl jsem takovou ženu, než zošklivěla,“ procedil a rozesmál se. „Pak jsem šukal mladší. Ta by se ti líbila. Měla velký kozy. Vždycky jsem se do nich zabořil čumákem a ňa ňa ňa ňa ňááá...“ pokračoval.

Nah'mer jen zoufale vydechl, ale nic neřikal. „Taky hádám, že jste si to s touhle dobře užil, co? No jak pak by ne, je to skvost jenom se na ní dívat. Skoro se vyrovná tomu zlatu a diamantům co má na sobě,“ řekl a poukázal na Nixxu.

„Nemá zas tak velký kozy, ale taky se s nima dá pohrát. A je úzká? Podle toho co jsem slyšel, hádám, že jo. Přiznám se, že jsem ti chvíli záviděl, že ho máš kam strčit,“ řekl. Nah'mer jen protočil očima.

„Drž už hubu!“ okřiknul ho a trhnul s provazem. Muž se zakřenil.

„Až se potkáme na cestě s mými muži, rozšukáme ti jí na maděru, chlapče. Pěkně si to s ní užijeme. Všichni chlapi. To teprve zjistíš jaká byla hloupost tahat s sebou takovou cennost. A ty se budeš dívat, Výsosti. Dokud budeš mít čím,“ dodal.

Nixxa se na svého snoubence vyděšeně podívala a chytla se ho pevně za paži. Nah'mer toho muže nakopl z koně, až mu vyrazil zuby. Muž si odplivl krev, ale nepřestával se smát.

Nah'mer tedy popohnal koně, aby toho hajzla mohl vláčet přes kořeny stromů po břiše. Za nimi se ozýval jen bolestný nářek. Potom z ničeho nic zastavil, seskočil z koně a začal do něho kopat.

„Ty šmejde! Tak ty nemáš dost?“ vztekal se Nah'mer, chytl ho za košili u krku a vytáhl si ho k sobě. Ten zbídačený muž se mu jen vyčerpaně díval do očí, ale zdálo se, že ho pořád neopouštěl elán a chuť provokovat.

„Nemáš jedinou šanci přežít tam venku a tu svojí děvku ochránit, ty rozmazlenej královskéj fakane,“ sípal a plivnul mu do obličeje. Nah'mer se znechuceně a nasupeně zatvářil, otřel si jeho zkrvavený flusanec do rukávu a nahmatal tentokrát svou zahnutou dýku. Pak se k němu naklonil.

„Co jsem ti říkal?“ zeptal se. Muž na něj jen mlčky civěl. „Říkal jsem, že už budeš konečně držet hubu,“ zašeptal a odtáhl se od něj. Ten muž se rozesmál.

„Donuť mě!“ řekl hrdě a to Nah'mera tak dopálilo, že mu dal takovou facku, až si muž lehnul na zem. Potom se sehnul k jeho bezvládně ležícímu tělu, vytáhnul mu z pusy prokousnutý jazyk, jedním tahem mu ho uřízl a zahodil zuřivě daleko do trávy.

Nixxa zděšením vypískla a přikrývající si oči se otočila prudce do předu. Nah'mer mu věnoval ještě jeden letmý pohled a odešel od vriskajícího muže zpátky ke koni, vyhoupl se do sedla a mlčky vyrazil dál směrem do neznáma a do tmy.

Muž v závěsu jeho koně nařikal. Slzy mu tekly proudem a on se pomalu dusil vlastní krví, která mu v důsledku zranění stékala do krku. Nah'mer se zhluboka

nadechl a zatvářil se spokojeně. „Božský ticho. Ještě jednou mě něčím nasereš a příští část, který tě bolestivě zbavím bude tvoje péro, se kterým tak rád mučíš nevinný ženský.

Privážu tě za tu tvoji mrňavou klobásu a za koule a budu tě táhnout za sebou dokud nezmodrá a neupadne. A věř, že vykastruju i ty tvoje nenasytný kámoše, o kterých jsi mi vyprávěl. Všechny do jednoho. Beztak je hnus, aby se něco takového množilo,“ dodal a zrychlil tempo.

Pak se rozesmál, až na něj Nixxa šokovaně zírala. „A mám v záloze i další šíleně bolestivý věci, který ti udělám, jestli se nezklidíš. A vůbec se nemusíš bát, že bych tě zabil. Dám si sakra pozor, aby sis to užil co nejdýl,“ dodal.

Ano, to, byl on – okouzující budoucí král Nargandie, princ Nah'mer Mercer, jehož příjmení znamenalo překvapivě „milosrdný“. Rozhodně tedy nebyl žádný svatoušek a s tou milosrdností taky nevím nevím.

Říkalo se až u nás v našich zemích, že je strašlivě brutální, pomstychtivý a krutý. Stejně tak jako býval jeho otec ne-li víc. Átris z taverny mi říkala, že se o něm říká, že zavraždil svojí vlastní matku a že tráví svého otce postupně jedem, aby se mohl stát konečně králem. Že si jenom hraje na hodného, ale ve skutečnosti je to velice bezcitný a povrchní floutek.

Mezitím na hradě Walden, kde na smrtelné posteli ležel Nah'merův otec trpící nemocí zvanou ergotismus. Což je u chudých a díky nargandijské kletbě i u výše postavených Aleaderů celkem běžná nemoc způsobená konzumací nevhodných potravin kontaminovaných plísní. Tato plíseň produkuje silné toxiny, které mohou způsobit vážné zdravotní problémy. Je to u Aleaderů častá nemoc, protože trpí hladomorem.

U nás je taky taková nemoc, ale říkáme jí nemoc svatého Antonína. A to proto, že on je naším ochráncem před touto strašlivou chorobou. Modlíme se k němu a on nám pomáhá se uzdravit.

Královská komnata byla osvětlena jemným světlem svíček. Král Na'mar ležel na své posteli s vysokými sloupy. Jeho tvář byla ustaraná, tělo vyčerpané a oči ztrácely svou obvyklou živost. Králova ruka se neklidně pohybovala na jemném hedvábném povlečení, a jeho oči byly zamřžené a upřené do prázdna.

V pozadí se ozývaly tiché vzlyky a hlučné šepoty od dvorních léčitelů, kteří se snažili zvládnout nevysvětlitelné změny stavu krále. Náhle v místnosti zavládlo chladné ticho a stín. Stín se začal měnit, tvarovat do podoby postavy, která zdánlivě vykreslovala temnotu sama o sobě. Figura měla černé roucho a svírala v ruce plamen, jenž svítil v podivně modrém odstínu.

Králi se zdálo, že stojí tvář v tvář smrti a nemohl odvrátit pohled. Postava v černém promluvila tajemným hlasem: „*Na'mare, králi kdysi nádherné a živé, zelené země. Jsem tady, abych ti dala poslední úkol, než si tě odvedu do Mercie. Ano do Mercie,“ zopakovala, když viděla jeho překvapený výraz.*

„Bojoval si statečně ve všech svých bitvách, sloužil jsi lidu věrně a dal si bohům statečného a silného syna, jehož úkolem je spolu s pomocí jisté Thillaveinské dívky sjednotit Artemii a zachránit obyvatelé Nargandie před krutou smrtí. Nezvládne to ale bez tebe.“ Král zasípal a natáhl ruku před sebe, aby se mohl dotknout postavy.

„Zineyar...“ zašeptal až to přitáhlo pozornost všech lékařů.

„Veličenstvo,“ řekl znepokojeně jeden z nich a sáhl mu na čelo. Potom se otočil k ostatním. „Zdá se, že se jeho hodina naplnila. Bohyně smrti si pro něj přišla osobně. Odvede ho do Mercie. Poklekněte,“ řekl a všichni si poklekli kolem postele.

Zineyar se na krále usmála. „Vím, že se ti nezamlouvá slyšet o tom, že by se tvůj jediný syn měl spočít zrovna s Thillaveinkou. A taky, že se to zdá jako nadlidský úkol, ale změna je nevyhnutelná, králi, a ty budeš klíčem k rozhodující volbě. Pokud ne, tvoje země skoná krutou smrtí a s ní i tvůj milovaný syn,“ řekla, natáhla k němu ruku a pomocí svojí magie ho nějak zbavila bolesti a příznaků jeho nemoci. Potom se na něj podívala a usmála se. Král se ani nehnul, stále jí pozoroval a čekal, co mu dá za poslední úkol.

„Zruš zasnoubení princezny Nixxy s Nah'merem, propušt' všechny Thillaveinské zajatce a přesvědč svoje lidi o tom, že Thillaveini nejsou vaši nepřátelé. Zastav vyvražďování jejich vesnic a vypalování jejich svatých míst,“ prohlásila. Král na ní zíral jako z jara.

„Když to udělám, budou si myslet, že jsem se zbláznil. Thillaveiny to nezastaví, aby nás viděli jako nepřátelé. Strach z nepředvídatelného a paranoia z toho, co by se mohlo stát dál je příměje jednat. Převálcují nás, zničí nás...“ Všichni v místnosti na krále vyjeveně civěli, ale nikdo neřekl jediné slovo.

Zineyar se usmála a zavrtěla hlavou. „To záleží jen na tobě, králi. Pokud chceš mír a život pro svojí zem, poslechni mě. Pokud máš strach, potkáš se s nimi dřív, než si myslíš,“ dodala a vypařila se.

Král se z ničeho nic posadil na postel a tvářil se jako by se právě probudil z noční múry. „Ihned propusťte všechny Thillaveinské vězně!“ prohlásil. Jeho královský poradce, který tam stál celou dobu v rohu se na něj šokovaně podíval.

„Ale to nejde, pane,“ řekl klidně.

„Možná má halucinace,“ zmínil jeden z lékařů znepokojeným tónem sahajíc mu znovu na čelo. Král mu jeho ruku odstrčil a odbyl ho jako otravný myz.

„Dejte každému z nich zlaťák a něco teplého na sebe,“ řekl a tím tomu nasadil korunu. Všichni si vyměnili pohledy.

„Veličenstvo...“ začal jeho rádce, ale Na'mar zavrtěl hlavou.

„Hned!“ poručil jim a vstal z postele jako by mu bylo deset a nic ho nebolelo. Pak se do široka usmál a zhluboka se nadechl. „To je ale krásný den,“ prohlásil. Nikdo nevěděl, co se to děje.

„Zázrak. Stal se zázrak. Bohové Jeho Veličenstvo vyléčili. Měli bychom jim vzdát oběť,“ řekl jeden z lékařů, který ho před chvílí potíral po těle nějakou tinkturou.

„Doručte všem mým lidem psaní, ať se stáhnou a vrátí se domů. A domluvte mi schůzku s králem Nedulou, až mě oblečete,“ dodal. „No tak honem!“ syknul, když se k tomu nikdo neměl. Všichni doktoři se s drobnou úklonou rozprchli každý do své laboratoře a královský rádce odešel plnit králový rozkazy.

Bylo kolem půlnoci a já jsem si s Norianem povídala o tom, co je vlastně zač a co jsem zač já a co jsem provedla a proč. Říkal mi Amaro a nedal si vysvětlit, že to není mé jméno. Seděli jsme zabalení v kožešině před tím ohníčkem v chýši a opékali si chleba, který jsme našli schovaný ve spíži. Ty smradlavé mrtvoly jsme posunuli někam dál od nás a celkem jsme se zabydleli jen co je pravda.

„Co budeš dělat až dorazit domů?“ zeptala jsem se a on pokrčil rameny.

„Nepůjdu domů,“ odpověděl a já se na něj nechápavě podívala.

„Jak to? Copak ty nemít žena a děti? Rodinu, na která by ses těšila a která by se těšit na ty?“ divila jsem se. Chvilku mu trvalo, než mi odpověděl. Zavrtěl hlavou a podíval se zpátky do ohně.

„Už ne. Teď jsi má jediná rodina ty,“ opáčil a já ztuhla. Cože? „Thillaveini mi mou rodinu rozbili a pak ten zbytek zabili dřív, než jsem mohl stihnout cokoli udělat. Před mým oči mi znásilnili ženu a pak je všechny hodili do ohně se slovy, že jsou to bezbožné zrůdy,“ zašeptal s bolestným výrazem v obličeji.

Empaticky jsem se na něj podívala. Na to, jak si otřel stékající slzu do rukávu. „To strašné. To mě moc mrzet,“ zmínila jsem, ale nijak na to nereagoval.

„Už žiju jenom pro pomstu a pak si je najdu v Mercii,“ objasnil. Mlčky jsem na něj zírala. Zdálo se, že opravdu věřil tomu, že to tak bude. A já mu najednou chtěla pomoci. Přišlo mi to jako důležité poslání. Něco, pro co mělo smysl žít a i umřít. Co je vlastně můj smysl života? Kdo jsem? Mám se vrátit domů, kde mě chtějí prodat za prince Ala'rana, kterého nechci? Abych žila život po boku muže, kterého neznám a dělala co? Vyšívala a vychovávala děti? Ne díky.

„Víš kdo udělat?“ vyzvídala jsem a on přikývl a podíval se na mě.

„Ty muže bych poznal i kdybych byl slepý. Neujdou mému trestu, to jsem svým dětem, sestře a svojí ženě přísahal,“ odpověděl.

„Já ti pomoci,“ rozhodla jsem se, ale zavrtěl hlavou.

„To je nebezpečný. Navíc, vy máte jiné povinnosti, princezno Amaro,“ usmál se. Dívala jsem se na něj jako na blázna.

„Co ty vědět o moje povinnosti? A proč mi pořád říkat Amara?“ vyzvídala jsem.

„Protože je to vaše jméno, princezno. Jste pro můj lid velmi důležitá. Nikdo neví, že stále žijete a proto ztratili naději, ale brzy se to dozví a budou mít takovou radost jako já,“ odpověděl.

Nechápala jsem jediné slovo. Možná nerozumím zas tak dobře nargandijsky. „Co ty být zač, že znát a vědět když oni ne nic vědět a neznat?“ vyzvídala jsem.

„Už když jsem vás proně viděl v taverně, než mě přepravili do věznice, poznal jsem vás. Máte oči a vlasy po matce,“ pousmál se. O čem to ten muž proboha žvaní?

„Vy znát s mou matka? Navíc moje matka jinou vlasy i oči,“ divila jsem se a on se pousmál a zavrtěl hlavou.

„Jako byste jí z oka vypadla,“ dodal. Nespouštěla jsem z něj oči.

„Vy znát moje matka?“ zeptala jsem se pro jistotu znovu.

„Ještě aby ne, byla to má sestra,“ opáčil a já vytřeštila oči. To není možné.

„Moje matka je královna Aurelie, je Thillaveinka, jak by mohla být tvoje sestra?“ spustila jsem na něj alganštinou. Ten na mě nechápavě zíral. „Já být dcera královna Aurelie. Ona nebýt Aleader, jak by mohl tvá sestra být moje matka? Taky jiná vlasy i oči než já. Ty splést,“ vychrlila jsem na něj.

„Vy taky nejste thillaveinská princezna, Výsosti,“ odpověděl a já ztratila slova. Vzpomněla jsem si na to, co říkal Yramer. Pokud ten muž mluví pravdu a já nejsem dcerou svých thillaveinských rodičů, kteří mi opravdu nejsou ani trochu podobní, pak už rozumím proč se mi zjevil bůh Slunce a proč mě Ježíš ignoruje a taky proč mám zlaté vlasy a proč mi Yramer říkal pouliční směsko.

Přikryla jsem si rukou ústa. „Pane Bože,“ zašeptala jsem a Norian se na mě překvapeně podíval. On je můj strýc. „Já být tvá neteř?“ zeptala jsem se ho jako trubka a on přikývl.

„Amara,“ řekl. Jak jsem se proboha dostala do Alganie jako dědička jejího trůnu?

„Jak já dostat k Thillaveinům?“ zeptala jsem se nechápavě. „A jaká být moje matka? Ona se mě vzdát? Proč já mít zlatý vlasy když já Aleader?“ bombardovala jsem ho otázkami. „A teď už jistě jít s ty!“ dodala jsem.

„Vaše matka se vás nevzdala, Výsosti. Milovala vás. A zlaté vlasy máte po ní. Naše rodina má smíšený původ. Místo čistě bílé se kombinací z černé a blond stala zlatá. A byla moc hodná. Scházeli jsme se tajně, protože ona přebývala s vaším pravým otcem Amalem v Alganii,“ objasnil. Jako by mi někdo sebral dýchací ústrojí.

Já jsem napůl Aleader a navíc jsem pohanský sirotek. Proč mi to proboha moji rodiče nikdy neřekli? Styděli se za můj původ? Tak v tom případě proč si mě vzali jako svoji dceru? Možná, že nevěděli díky mým vlasům co jsem doopravdy zač.

„Amal? Co se s ním stát?“ vyzvíдалa jsem.

„Nevím. Doufám, že přežil. Ale moc šancí tomu nedávám, v Areře se vždy válčilo a pro Thillaveiny to tam nedopadlo dobře. Nevýhráli území, ale zničili spoustu věcí a zabili hodně lidí,“ vysvětlil. To je strašně zdrcující zpráva dozvědět se, že mám jiné rodiče a že jsou mrtví nebo, že dokonce zemřeli nedávno. Že je nikdy nebudu moci poznat.

Tohle ovšem mění situaci. Teď už tuplem nemám důvod vracet se zpátky. Jsem sirotek s nečistou krví a žádná princezna. Kdyby se to v Celestii někdo dozvěděl, visela bych vedle tety Agnes, která nejspíš ani není doopravdy moje příbuzná.

„Omlouvám se, Výsosti. Nechtěl jsem to na vás takhle vybalit, ale my vás potřebujeme,“ řekl.

Vážně řekl my? Kdo my? Na čí straně sakra jsem? A proč mi do háje pořád říká Výsosti, když mi ten titul ani nenáleží?

„Co bych já mohla pro koho udělat, Norian? A proč ty mi říkat princezno, když já nejsem nic?“ zeptala jsem se, ale zavrtěl hlavou.

„Jste princezna krví mnohem vznešenější, než si umíte představit. A jste důležitá a silnější, než si myslíte. Proto máte jiné povinnosti, než se zahazovat se mnou,“ odpověděl.

„Jakou krev? A jak zahazovat když já tvoje neteř?“ vyzvíдалa jsem.

„To není na mě abych vám vyprávěl, Výsosti,“ řekl a pak bylo hrobové ticho. Musela jsem si to nějak urovnat v hlavě. To, co se stalo v posledních hodinách bylo vážně

něco. Zabíjela jsem, změnila snad víru, stranu, rodiče a objevila svého příbuzného s černými vlasy.

Král Nedula se svou ženou Nearolou se akorát chystali odjet. Po tom, co jim řekl král Na'mar a zrušil zasnuby svého syna s jejich dcerou se urazili a celkem ve zlém a ve spěchu na noc opustili Nagar. Mířili si to za Nah'merem a Nixxou, aby si jí mohli odvézt s sebou do Forcefjordu.

Ovšem krátce na to, co opustili hlavní město, přepadli je. Jejich lidí bylo relativně málo na to, aby dokázali ubránit krále s královnou a to se jim taky stalo osudným. Kočár zastavil na zmrzlé cestě skoro jako by za to mohly nějaké technické potíže.

Když král vykouknul z okýnka přímo před něj žuchnul jako shnilá švestka kočí. Za ním se vynořil nějaký ušmudlaný Aleader se zrezivělou sekerou a vycenil na něj a na královnu své zčernalé zuby. Královna vykřikla a král se chopil zbraně a vytasil svůj meč.

„Zůstaň tady,“ řekl a vylezl ven. Myslel si, že má za sebou svoje lidi a že těch parchantů je málo, ale opak byl pravdou. Všude po zemi se kolem kočáru váleli mrtví rytíři, které šacovali ti loupežníci. Všichni upřeli zrak na krále, který akorát couval zpátky ke kočáru.

„Mám zlato. Hodně zlata, který vám dám, až se vrátím bezpečně domů. Udělám z vás bohaté muže. Když nás ale zabijete, budete se muset spokojit s tím, co je tady, což je skoro nic v porovnání s tím, co mám ve svojí zemi,“ řekl a ten muž se zakřenil.

„Ty jsi král?“ zeptal se a on přikývl. „On je král,“ zaječel. „Je král a slibuje svoje zlato, který nemá s sebou výměnou za jeho mizerný život,“ pokračoval a ostatní se začali smát. „Myslí si, že mu skočíme na špek,“ dodal a zavrtěl nad ním hlavou.

„Přisahám na svojí čest,“ řekl král zoufale. Muž se k němu naklonil a lehce ho kousl do ucha, než se zase rozesmál. „Doufám, že má kdo zdědit tu tvoji zem, protože jinak se asi dnes v noci stanu králem já,“ zmínil a znovu se zasmál. Král ho protnul svým ostrím a když mu sjel z meče jako brambor z vidličky, ti ostatní na něj upřely své pohledy.

„Ted' sis podepsal rozsudek smrti, králíčku. Svažte ho, chlapi. Živej se nám ještě bude hodit. Okrást a svázat. Ostatní nashromážděte všechno, co se dá ukrást a já...“ řekl rozvazujíc si kalhoty a zírajíc na královnu. „Já si vezmu tu navoněnou paničku. Jsem zvědavý jestlipak je královská buchta taky ze zlata, když plodí princátka,“ prohlásil, chytl Nearolu za živůtek, vykasal její těžkou sukni a nacpal se už připravený mezi její nohy.

„Bohové,“ zašeptala si pro sebe, ale ti nejspíš měli jinou práci, než jí chránit. Král se nemohl bránit ani mluvit, jen vyděšeně zíral na svojí ženu, jak jí znásilňuje nějaký špinavec.

„Obyčejná a tuctová pipina to je. Ale posloužila dobře,“ opáčil hned po tom, co si užil a svolal svoje lidi, aby se o tom taky přesvědčili.

„Néééééééééé!“ naříkala, zatímco se na ní střídali jeden po druhém.

Nah'mer rozdělal oheň a podal Nixxe zelené jablko. Ta si ho vzala a zakousla se. Nah'mer si povzdychl a sedl si vedle ní hned jak uvázal toho trhana ke stromu. „Něčím jsem tě našel?“ zeptal se, ale zavrtěla hlavou. Od té doby, co si spolu užili a chvíli po tom, neřekla ani slovo. Pak hodila okousané jablko do ohně a natáhla si k němu ruce, aby se zahřála. Nah'mer na ní smutně koukal.

„Nad ránem bychom měli být už za hranicemi Nargandie. Hned tam kousek je aleaderská vesnice Oakshire. Najíme se, napijeme, umyjeme a vyspíme se v teple,“ usmál se a pohladil jí jemně palcem po rtech. Ona se na něj překvapeně podívala a položila svou ruku na jeho. Nah'mer se jí díval do očí a ona jemu. Bylo to jako by se zastavil čas.

„Nemůžu se dočkat,“ zašeptala a on přikývl. Potom hned jako by se zase rozběhl. Nah'mer vstal a mířil si to ke koni pro nějaké zásoby jídla a Nixxa zírala zamyšleně do ohně.

„Přemýšlel jsem, že bych ho obětoval bohům, aby nám dopřáli bezpečnou cestu,“ zmínil ukazujíc na toho němého ubožáka cestou k ohni. Nixxa pokrčila rameny a ten muž vytřeštil oči. Nah'mer se k němu otočil. „Co říkáš? Nechtěl by sis ušetřit bolest a raději se dobrovolně obětovat pro dobrou věc?“ zeptal se. Muž zavrtěl hlavou.

„Ne? No tak to se nedá holt nic dělat. Nutit nikoho se obětovat nejde, to by pak byl hřích a proklel bych sebe i svojí družku. Ale můžeš si to ještě rozmyslet. Protože já tě budu mučit. Nezapomněl jsem na to, neboj se,“ objasnil a zakousl se do svého jablka, které následně vyplivnul pod nohy.

„Fuj, to je ale kyselý. A jak tak koukám tak i shnilý. Měl bych nám ulovit něco k jídlu,“ řekl, zahodil jablko někam pryč a zase vstal. Nixxa si ho přitáhla k sobě za rukáv. On se jí podíval tázavě do očí.

„Neopouštěj mě, prosím. Nikam nechod'. Já vím, že jsem měla silný řeči, ale to jsem nikdy nebyla v opravdovém nebezpečí a vím, že bych to nezvládla se ubránit. A nechci, aby se ti něco stalo,“ prohlásila a Nah'mer jí pohladil po vlasech.

„Mě se nic nestane a dokud se nic nestane mě, tak tobě taky ne. Tak buď v naprostém klidu. Nebudu daleko, půjdu jen kousek, jestli neuvidím třeba zajíce,“ řekl, vyndal si ze sedla pár šípů a svůj luk a kráčel do lesa, až se pod jeho botami ozývalo praskání větviček. Nixxa se schoulila do klubíčka a netrpělivě čekala, až se vrátí.

„Na, má paní. Slituj se nad námi hladovějícími a nech ať se Nah'merovi zadaří a přinese alespoň zajíce. Beheyere, tebe žádám, abys nám nebral naději na lepší zítřky. Moc tě prosím, Waaldire, abys nad námi držel svou ochranou ruku a nestalo se nám, že bychom se octli mimo spravedlnost.

Ezeyare, Nejvyšší, odpusť, že jsme tě dlouho neuctili žádným darem. Brzy tak učiníme, slibuju. Prosím ochraňuj Nah'mera i mě na cestách a nedovol, aby se nám stalo něco zlého. A konečně, Bože lásky Aznire, prosím, ať se do mě Nah'mer zamiluje tolik, jako já do něj. Prosím,“ šeptala.

Ten němý zajatec udělal zvuk smíchu i přes to, že měl oteklý pahýl jazyku v puse a riskoval tím, že se zadává. Nixxa se na něj otočila, zvedla se a udělala k němu pár

kroků. Muž se přestal usmívat a zvažněl. „Ty si myslíš, že budu tolerovat výsměch na mě a mého snoubence? Po tom všem, co ti udělal bys měl být zticha a doufat, že k tobě bude milosrdný. Měl jsi přijmout jeho návrh a raději se obětovat bohům, než čekat na smrt, která jen tak nepřijde,“ zašeptala, zatímco mu přejížděla čepelí své dýky po těle.

„Princezno, copak to vyvádíš?“ usmíval se Nah’mer, když kolem ní procházel. V ruce držel zajíce a chystal se ho stáhnout z kůže. V tom měl praxi. Nixxa se na něj podívala a vrátila si dýku zpět do pouzdra.

„Nic, jen jsem mu vysvětlovala, jak se věci mají,“ odpověděla a pomohla mu držet zvíře za nohy, aby se mu to lépe dělalo. Nah’mer se na ní jen usmál a pokračoval.

„A jak se tedy věci mají?“ vyzvídal. Nixxa se pousmála a podívala se mu do obličeje. Seděla naproti němu. Měl řasy jako vějíře, když se díval dolů.

„Když jsi tady ty, tak tak, jak budeš chtít,“ odpověděla a on se pousmál, ale nic neříkal.

Když to dokončil, vybral ze zajíce vnitřnosti a šel k ohni ho připravit. „Nakrm ho tím, co zbylo. Nechceme, aby umřel hladu,“ pousmál se Nah’mer a ukázal očima na vnitřnosti zajíce hrozené na zemi. Muži se zkrivil obličej. „A nakrájej mu to, aby se ještě neudusil. Na zítřek jsem mu naplánoval další zábavu. Pokud si už nerozmyslel můj návrh,“ dodal.

Nixxa se na Nah’mera podívala. „Umíš být vážně krutý,“ zmínila a on přikývl.

„Nesouhlasíš s tím co dělám?“ zeptal se, zatímco si brousil svůj meč. Maso se peklo na kameni, a tak měl chvíli čas. Nixxa pokrčila rameny. „Dala bys mu milost a riskovala, že vyhledá svoje kamarády a pomstí se nám? Nebo bys ho zabila a ušetřila ho utrpení, který by klidně dopřál jiným kdyby mohl?“ zeptal se. Nixxa zavrtěla hlavou.

„Když to řekneš takhle, možná, že si to i zaslouží. Ale neměl bys to dělat ty,“ zmínila a on se uchechtl.

„Copak, bojíš se o moji duši?“ zvedl k ní oči a přešel kamenem pomalu po celé délce jeho meče směrem od sebe. Nixxa na to nic neříkala, ale samozřejmě, že se bála o jeho duši. Nah’mer občas ztrácel sám sebe když se cítil ublížený, nebo když někdo mluvil špatně o tom, co je jeho. A zkrátka když se dostal do ráže takové velikosti.

„Nemusíš se o ní bát, dostal na výběr, princezno,“ objasnil. Ona se na něj otočila, až její černé vlasy zavlály ve větru a spočinuly na jejích ramenech.

„Ale takový výběr stojí za nic, Nah’mere,“ procedila. Nah’mera její odpověď překvapila a zamyslel se.

„Máš pravdu. Co teda navrhuješ?“ zeptal se.

„Nechme ho bohům. Jestli má žít, pak přežije. Pokud ne, požere ho divoká zvěř a to je něco, co jim v tuhle dobu plné hladu určitě přijde vhod,“ navrhl a Nah’mer se usmál a přikývl.

„Líbí se mi jak uvažuješ,“ zmínil a pak se zase dál věnoval svému meči.

Nagar – hlavní aleaderské město hrad Walden

Dva muži v černých tunikách, kteří se vrátili spolu s Nah'merem z dobytého thillaveinského města Arera, měli za úkol hlídat zajatce do doby, dokud se nevrátí a nerozhodne, co s nimi udělá. Mezi nimi byla i Nah'merova chráněnka a moje teta z tátovy strany, která měla dohodu s Nah'merem, že bude předstírat zajatkyni a pomůže mu vyřešit tu záhadu zvanou moje rodina.

Nah'mer jí chtěl vzít s sebou, ale bál se, že by jí zbytečně ohrozil, a tak jí nechal hlídat a dal svým mužům speciální rozkazy.

Victor a Laurent seděli na kládě před klecemi, pojídali pečené maso a chléb a zírali na zajatce. Zajatci byli ve dvou železných klecích velikosti tři metry čtverečních a v každé z nich bylo po sedmi lidech. V jedné byly ženy a v druhé muži. Přes ty klece ze tří stran byly rozházené kůže a látky, aby zajatci neumrzli. Taký všichni dostali lehký přehoz a choulili se k sobě v rohu.

„Ty,“ řekl Laurent a ukázal na mou bělovlasou tetu, která byla jako jediná oblečená v kožešině aleaderských válečníků. Zvedla k němu oči a čekala, co z něj vypadne. Laurent se postavil, chytl se v pase za opasek a trochu ho pozvedl přes břicho. Nebyl úplně ve formě, ale ani nebyl tlustý.

„Co jsi slíbil princ, že o tebe tak pěkně starat?“ vyzvídal ukazujíc na její teplý kožich, kterým se snažila zahřát dvě další ženy. Jednu těhotnou a jednu sotva dospělou mladou dívku. Žena se pousmála a zavrtěla hlavou.

„To je jen mezi mnou a princem,“ odpověděla. Victor se usklíbnul a taky se zvedl. Otřel si ruce od masa do kalhot a strčil svou ruku mezi mříže tak, aby na ní dosáhl. Pak si jí přitáhl hrubě za bradu, až narazila čelistí na mříž a přivírala instinktivně oči.

„To si jenom myslet, žena. Princ tady ne a my tebe na starost. Jestli neříct pravdu, stane se nehoda. My říct, že ty umřít. Příčina my vymyslet,“ řekl a rozesmál se.

Žena sice měla strach o svůj život, ale vzhledem k tomu, že k ní byl Nah'mer tak štedrý a laskavý, rozhodla se ho nezradit před jeho lidmi. Kdyby se totiž dozvěděli pravdu, mohl by mít vážné problémy a ona už stejně neměla pro co víc žít, a tak zarytě mlčela.

Laurent s Victorem si vyměnili pohledy. „Dát sem ta kůže!“ syknul Victor a ona si svlékla kožešinu a odevzdala se tak chladu noci. Laurent se pro kožich natáhl a sám si ho oblékl. Venku mrzlo a zvlášť teď v zimě.

Zůstala tak jako ostatní jen v šatech z pytloviny a bosky. Kolem klecí bylo jen pár ohnišť, ze kterých vyzařovalo teplo. „Která z vy by užít noc v teplo?“ zeptal se Laurent přejíždějíc očima po ženách objímajících jedna druhou. Všechny byly vyděšené a promrzlé.

„Když já spokojenej, dostat i najíst, než zase vrátit zpátky do klec,“ dodal a pak se jeho oči zastavily na mladé dívce, která se před chvílí schovávala pod kožešinou mé tetý, než jí byla odebrána.

„Jít k já,“ zašeptal a naznačil jí prstem posunek. Dívka si zoufale povzdychla, ale nakonec se přiblížila ke kleci. Laurent jí pohladil prstem po tváři a zírajíc na její rty se usmál.

„Přestaň blbnout, Nah'mer bude zuřit,“ okřiknul ho Victor, ale ten nad ním jen zavrtěl hlavou a dělal si co chtěl.

„Nah'mer tady není,“ připomněl mu, odemkl klec, vytáhl z ní tu prokřehlou dívku a zase jí za sebou zavřel. Victor si povzdechl, ale pokračoval v tom, co měl za úkol – hlídat zajatce.

Laurent táhl mladou dívku za sebou jako psa. Chudák klopýtala o kameny, kořeny a všechno, co bylo na zemi, kam přes tmou nebylo ani vidět. „Prosím ne,“ plakala, ale on vůbec nevnímal její prosby. Potom jí strčil na kožešinu ve stanu, ve kterém měl spát v noci jeden z nich, zatímco ten druhý měl mít službu.

Dívka spadla tak nešťastně, že se bouchla do hlavy o hranu stoličky a upadla do bezvědomí. „Aspoň budeš poslušná,“ zašeptal si pro sebe a začal si rozvazovat kožené kalhoty. Vykasal dívce sukni a lezl na ní akorát když se probírala. „Něé, prosím né!“ plakala a vzpírala se.

Laurent jí zpacifikoval jako by byla slabá srna a umlčel jí svou dlaní. Potom se dravě vepchal mezi její stehna a opravdu hrubě jí zbavil její počestnosti. Dívka nemohla dýchat, protože jí rukou překrýval i nozdry a silně krvácela, což toho aleaderského zmetka vůbec nezajímalo.

„Jó,“ vzdychal a tvrdě dorážel. Dívka lapala po vzduchu až nakonec z nedostatku kyslíku omdlela. Díky tomu, že nekladla odpor jí Laurent pustil a pokračoval aniž by jí u toho zabíjel. „Ah, ty jsi taková thillaveinská kurvička,“ vzdychal mačkajíc jí prsty rty a obličej. Potom jí vjel rukou k výstřihu a prudce s ním trhnul. Látka na jejích šatech se roztrhla a vykoukla malá prsa.

Laurent položil svou hrubou dlaň se špínou pod nehty na její hebký hrudník a pohrával si drze s jejím tělem. Potom jí otočil na břicho a pokračoval i zezadu. Dívka bolestí střídavě ztrácela vědomí. Plakala a naříkala, ale nikdo jí neslyšel, protože Laurent byl silný a těžký a klečel na ní celou vahou, až se dusila kožešinou pod ní.

A když skončil, dal jí pořádnou facku, aby se probudila. Dívce se spustila krev z nosu, ale neprobudila se. Laurent protočil otráveně očima a vydechl. Potom jí vzal do náruče, přehodil přes rameno a nesl pryč ze stanu, aby její tělo někam zahodil.

Po tom se vrátil zpátky na místo. „Kde je ta holka?“ zeptal se ho Victor. Všechny ženy v kleci se tvářily zděšeně. Lauren se zamračil.

„Je mrtvá,“ odpověděl. Victor vytřeštil oči.

„Cože? Zbláznil ses? Nemůžeš zabít Nah'merovo zajatce. Zabije nás oba jestli se to dozví,“ vztekal se. „A je neumlčíš,“ řekl ukazujíc na klec.

„Nebude jim věřit,“ uklidňoval ho Laurent. „Navíc to byla nehoda,“ dodal. Nicméně Victor si tím nebyl vůbec jistý. Nebo spíš naopak věděl, že to jejich prince rozzuří. Nah'mer nesnesl, když ho jeho lidi neposlouchali a porušovali jeho rozkazy. Dost krutě za to taky trestal. A zvlášť když kvůli tomu trpěly nevinné ženy.

„Musíš bejt tak blbej a krutej?“ prskal na něj Victor. „Hraješ si jako idiot,“ dodal ještě a pak do něj strčil.

„Ty seš blbej!“ oplatil mu to Laurent a začali se prát. Victor to schytil hlavou o klec a rozzuřeně se na Laurenta díval.

„Ty zkurvysyne!“ procedil mezi zuby, nahmatal svůj meč a tasil ho. Laurent udělal to stejné a už to jelo. Lidi v kleci zírali jako z jara co se to děje.

„Poseroutko,“ provokoval ho Laurent.

„Idiote,“ řekl Victor, vyhnul se jeho úderu, přitáhl si ho k sobě za kožich a hodil s ním celou svou silou o klec. Z kapsy mu vypadly klíče aniž by si toho jeden z nich všiml. Všimla si toho moje teta a nenápadně se pro klíče natáhla. Oba muži byli tak zaneprázdnění bojem, že si vůbec nevšimli, že se jejich zajatci postupně osvobodili a ozbrojili tím, co bylo po ruce.

„Za Alganii!“ vykřikl jeden z thillaveinských mužů, když si myslel, že je připravený se bít a pozvedl nějaký kus kovu, který trčel z ohniště, na kterém si ti dva idioti před tím grilovali maso.

Victor s Laurentem se šokovaně otočili a začali je masakrovat svými meči. Ženy se je snažily kousat a různě zadržet, zatímco muži se pokoušeli o boj, ale Victor s Laurentem na rozdíl od těch farmářů byli válečníci a měli meče. Víc než polovinu zajatců zabili a zbytek nějak nasoukali zpátky do klecí. Mezi těmi mrtvými byla i moje teta Gita.

Victor zíral na mrtvá těla Nah'merovo zajatců a zvlášť na tu, se kterou měl nějaké tajemství a zoufale si povzdechl. „Musíme odtud zmizet, než se vrátí,“ řekl z ničeho nic Laurent. Victor se na něj podíval, až mu v očích hořely plameny. Vytáhl na něj meč a bez zaváhání mu ho zatlačil do břicha. Ten na něj vyjeveně zíral.

„Všechno mu řeknu, ty mizerná špíno. Já utíkat nemusím, nic jsem neudělal. Jsem věrný Nargandii a jejímu budoucímu králi. A teď mě jenom mrzí, že nezažiješ jeho trest, ty hajzle,“ dodal a prudce z něj ten meč vytrhnul, až se bezvládně skácel k zemi.

Ta dívka, kterou měl Laurent za mrtvou se probírala celá rozlámaná na dvorku u taverny a to hlavně proto, že jí pomohl místní ožrala, který si u toho i zpíval aleaderské lidové písně.

Když ten Aleader zapadl zpátky do hostince, ze kterého se otevřenými okny ozývala spousta hlasů, ta dívka vstala a s ostrou bolestí v jejích intimních partiích a s krvavou skvrnou na šatech, se opláchl ve vodě v korytě u prasat. Vůbec netušila co se stalo. Nejspíš jí udeřil tak silně, že jí tím připravil o paměť.

Zcela zmámená vstoupila do taverny. Hlasy utichly a všichni zírali na dívku s bílými vlasy a ve špinavých hadrech se svobodně pohybovat po taverně. „Ach bohové,“ zašeptala si pro sebe hostinská, zírající na dívku.

Platilo pravidlo po všech našich zemích a to dost důležité pravidlo. Když byl v cizí zemi či městě nepřítel ať už žena či muž a neměl imunitu, pak musel zemřít. A ten, kdo ho potká, musí ho zabít i kdyby nechtěl. Jinak by se tím dopustil trestného činu a sám by se tím odsoudil k smrti.

„Prosím,“ zasípalá dívka a omdlela před zraky všech těch lidí. Z místa se zvedl muž a vzal dívku do náruče. Všichni mlčky zírali, co se bude dít dál. Nikdo se neodvážil nic udělat. Kdyby tam nebyl tento muž, který měl nejspíš pořádnou odvahu, nechali by jí tam pojit.

Muž vytáhl měšec napěchovaný zlatými mincemi a hodil ho hostinský na stůl. „Hilda dá každému jeden zlaťák jako záruku, že o tom, co se stalo tady nikdo neřekne jediný slovo, jinak vás všechny najdu a do jednoho zabiju.

Ta dívka nemusí trpět. Nikomu nic neudělala. Je to taky něčí dcera, o kterou se její otec bojí. Myslete na svoje dcery v takové situaci mezi Thillaveiny a udělejte to, co byste chtěli, aby udělali oni,“ řekl a odnesl jí někam po schodech nahoru. Nejspíš do svého pokoje, který měl zaplacený. Asi to byl v Nagaru cizinec.

Když muž odešel z dohledu, všichni se sesypali na Hildu a dožadovali se svého zlaťáku. Ta popadla měšec a couvla s ním zády ke stěně. „Co nám brání v tom jí prostě zabít a vyrvat to z jejich chladnoucích rukou?“ prohlásil nějaký muž vztekle. Druhý přikývl.

„A co mě pak brání vám udělat to stejný?“ zeptal se mladý muž s černým upraveným knírkem a tasil na ně svůj meč.

Hilda zahodila měšec doprostřed taverny, až se rozsypal na všechny strany a utekla pryč. „Ááá!“ ozvalo se celou tavernou. Všichni skočili po měšci, ale nikomu se nepodařilo se ho zmocnit. Jeden muž popadl židli, další nůž nebo džbán. Kdo měl zbraně tak tu svou a mlátili se hlava nehlava.

Ten zjevně bohatý muž, který vlastnil onen měšec, položil dívku do dřevěné kádě, kde měl už připravenou vlažnou vodu na koupání a hadříkem jí jemně omyl celé tělo. Všiml si oděrek a modřin a taky těch zakrvácených šatů a došlo mu, že musela být brutálně znásilněná. Potom jí ošetřil rány a oblékl do svojí čisté košile, než jí položil do postele.

V tom akorát někdo klepal na dveře. Muž otevřel dveře a dovnitř vběhla Hilda a mířila si to rovnou k posteli, kde ležela ta dívka. Muž za ní zavřel dveře a následoval jí do vedlejší místnosti.

„Po tom, co se tu stalo tady nemůže zůstat. Budeš muset odejít, mladíku. Tohle je moc nebezpečný a já se nenechám kvůli ní zabít. Ne, že by mi jí nebylo líto, ale nejedu v tom,“ prohlásila a podala mu čisté pánské oblečení, které někde vyhrabala a koženou čapku, aby pod ní ta dívka mohla skrýt své bílé vlasy. Muž přikývl a vzal si od ní co přinesla.

„Díky. Ráno budeme oba pryč,“ zašeptal a ona pokývla hlavou a odešla. Potom dívku přikryl teplou pokrývkou. Ještě jednou se za ní ohlédl a svlékajíc si košili se odebral vedle do koupelny. A protože voda byla už úplně špinavá, omyl se ve vědru studenou.

Hned ráno v době, kdy by už normálně kdekoli jinde v Artemii z pod mraků vykukovaly sluneční paprsky a líbaly tváře, se probudila dívka v posteli s cizím mužem – Aleaderem. Nejdřív vytřeštila oči, potom se podívala na čisté oblečení a obvázané oděrky na rukách, a tak se její tep trochu zklidnil.

Snažila se opatrně vyhrabat z postele, ale to Aleadera vzbudilo. „Ty jo, ještě jsem si na ten nedostatek slunce nezvykl. A to už tady jsem týden,“ prohlásil svou řečí a protáhl se. Dívka na něj jen strnule zírala. Nerozuměla mu ani slovo.

„Promiň, jestli jsem tě vyděsil. Já ti neublížím. Včera jsem se tě snažil zachránit, vypadala jsi dost... no na umření,“ prohlásil a ona na něj stále jen mlčky zírala. „Jsem Datan,“ zašeptal a podal jí ruku, ale ona couvla. „Neboj se,“ řekl klidným hlasem. Ano ta jazyková bariéra byl mezi námi problém. A tak to tedy zkusil po jejím, i když toho moc říct neuměl.

„Já,“ řekl a ukázal na sebe, „jmenuju Datan,“ představil se. Podíval se na ní. Na ty její dlouhé, rozčuchané, bílé vlasy padající do obličeje. „Já tobě ne... zabít,“ vypadlo z něj a její ztuhlý obličej trochu povolil. „Jak ty jmenovat?“ zeptal se.

„Nadia,“ odpověděla a Datan se pousmál.

„Moc mě těšit, Nadia. Já ti chci pomoci,“ začal pomalu. „A proto jestli ty chceš abych pomoci, musíš se mnou pryč,“ objasnil ukazujíc na dveře a ona nadšeně přikývla. Byla jako zatoulané štěně. Musela mít strach, a tak se upnula na prvního muže, který k ní byl laskavý i když to byl Aleader.

Datan se pousmál a začal balit ty nejdůležitější věci, které budou potřebovat. „Tohle na hlavu,“ poručil jí a hodil jí přes postel koženou čapku, na kterou náhodou narazil při balení věcí do brašny. Ona ho poslechla a schovala pod ní téměř dokonale své vlasy. V té čepici a jeho košili vypadala skoro jako kluk. Měla malá prsa, a byla hubená, takže to možná bylo ku prospěchu.

„To půjde,“ zašeptal si pro sebe a hodil jí ještě svoje čisté kalhoty, které si musela trochu ohrnout a nacpat do bot. Boty měla našťestí jen o pár čísel větší. Nic lepšího Hilda nesehnala.

„Budeš muset umět bojovat. Já tě naučit, neboj,“ zmínil ještě a ona přikývla. „To vzít k sobě,“ dodal a Nadia si od něj vzala sekeru, kterou jí podával. Hodil přes sebe zateplený plášť, popadl brašnu s věcmi a cestou přes ní hodil svůj plášť z kůže medvěda. Potom bez většího problému opustili tavernu.

Já jsem se ráno probudila u plápolajícího ohně v krbu, který celou noc udržoval Norian stejně tak jako noční službu. Trvalo mi, než jsem dokázala usnout na takovém místě, ale přemohla mě únava. Ještě nikdy jsem neopustila hrad, natož Celestii, bylo to zvláštní být někde, kde mohou být Aleadeři.

Když jsem otevřela oči, hned mě udeřila vzpomínka na včerejší rozhovor. Norian je můj strýc. Moji rodiče nejsou moji rodiče a já jsem sirotek a napůl Aleaderka, která je na cestě bůhví kam na doporučení neexistujícího boha ze snu. *Měla bych si to u něj modlitbou nebo dvěma vyžehlit. Přece se nevzdám nebe jen proto, že jsem neznala svoje rodiče a teď se chystám najít pravdu, ne?*

„Dobrý ráno,“ řekl Norian a podal mi do ruky poslední kousek chleba. Vzala jsem si ho od něj a kývla mu na pozdrav. „Naučím vás bojovat,“ řekl z ničeho nic. Já jsem se na něj překvapeně podívala.

„Takže ty souhlasíš, že já s tebou?“ zeptala jsem se a on přikývl. Mě se úplně rozzářily oči. Sepjala jsem ruce a zavřela oči. „Milosrdný Bože, děkuji Ti za světlo, které mi ukázalo správnou cestu. Děkuji za moudrost a sílu, abych kráčela s důvěrou. Dej mi odvahu čelit novým výzvám a buď se mnou na této pozeňované cestě. A prosím odpusť, že jsem zaváhala. Už o tobě nikdy pochybovat nebudu, přísahám. Amen,“ dodala jsem.

„Co jste říkala, princezno?“ zeptal se Norian.

„To jen mezi já a můj pán, Norian,“ odbyla jsem ho a on se tedy raději dál nevyptával. Oba jsme se pustili do jídla a po tom jsme se chystali k odchodu. Ještě než jsme ale opustili chýši, vzali jsme si všechno, co šlo prodat nebo použít a hlavně ten zlatý pohár.

Cestou po zmrzlých pláních Nargandie svištěl ze severu královský kočár vzduchem. Jak pak by ne, když místo kočího byl aleaderský loupežník, který se nemohl dočkat odměny. Už se pomalu blížili ke hranicím směrem do neutrálního území. Vezli krále k Thillaveinům.

Uvnitř kočáru byl jen svázaný král Nedula, zraněná a promrzlá královna Nearola a dva loupežníci, kteří měli za úkol krále s královnou hlídat. Loupežník střídavě zíral na druhého loupežníka, na krále i na královnu. A když mu skákaly oči z jednoho na druhého po třetí, lehce špičkou boty šťouchnul do královny, aby si něco ověřil.

Král se podíval co to loupežník dělá, ale provazy všude mu bránily jen otočit hlavou, a tak mu trvalo, než si uvědomil to, co loupežník už dávno věděl – královna Nearola byla mrtvá. Zmrzlá na kost. Sklouzla z lavice, až se ozval neočekávaný zvuk dopadu zmrzlého těla. „Ach bože,“ chtěl vykřiknout král, ale ozvalo se jen bolestné zahmkání přes překážky v jeho ústech.

„Neboj se, Veličenstvo, už tam brzo budeme,“ řekl loupežník, otevřel dveře kočáru a skopl Nearolu dolů, až se její tělo dvakrát odrazilo od schodů. Potom zase ty dveře zavřel a poupravil si korunu na své zavšivené hlavě. Ten druhý se jen křenil a vrtěl nad tím prvním hlavou, zatímco král měl v očích slzy.

„Co je? Snad jste si nechtěl nechávat její tělo na památku? Zás tak zajímavá teda nebyla,“ dodal suše.

„Drž už hubu, idiote,“ syknul na loupežníka jeho komplic a pak bylo hrobové ticho. Tedy až na zvuky, které vydával král svým tichým vzlykáním a ty, které se ozývaly vlivem kopyt koňů dotýkajících se zledovatělé cesty, po které jeli.

Život je zvláštní. Někdy se dlouho nic neděje a člověk si myslí, že je nesmrtelný, neporazitelný a výjimečný. Táhne se a my máme pocit, že máme na všechno spoustu času. Někdy je to přesně naopak.

Člověk se vnímá jako zranitelné zvíře a cítí obavy z prohry nebo o svůj život. Čas letí jako blázen stejně tak jako když se na něco těšíme. Protéká nám mezi prsty a my litujeme, že jsme neudělali tamto či ono, když jsme ještě mohli.

A pak když se to nepříjemné skutečně děje, někdo někoho zabíjí, nebo umírá, čas se zcela ironicky skoro úplně zastaví, abychom tu bolest z toho mohli vnímat co nejintenzivněji.

Nah'mer s Nixxou už byli zase v pohybu. Mířili si to do Alganie přes divoké lesy a zasněžené pláně. Severní vítr byl krutý, ale oni měli kožichy z ledních medvědů a oba byli na takové podmínky zvyklí. Vždyť jsou ze severu, kde jsou kruté zimy. Nicméně za pár nocí se z těch kožichů budou zase svlékat, protože u nás je počasí naprosto obrácené. Až extrémní horka.

Tentokrát cestovali sami. Ten chudák, kterému Nah'mer vyřízl jazyk, umrzl. A jak řekla Nixxa, vzali si ho bohové. Bez tak by jim byl na obtíž a jak říkal Nah'mer obětovat někoho bez jeho souhlasu by jim akorát přineslo zkázu.

Nixxa usínala Nah'merovi na hrudi a on jí držel jemně kolem pasu spolu s uzdou. Pořád přemýšlel nad tím, co mu říkala ta otrokyně. Že je někde dívka smíšeného původu se zlatými vlasy a pravděpodobně s kamenem, který potřeboval nutně pro záchranu svojí země. Tedy doufal, že když kámen vrátí zpátky bohu Slunce, že jim navrátí zpátky sluneční svit a to povede ke konci hladomoru.

Co se toho kamene nahledal. Dřív si myslel, že z onoho posvátného chrámu boha Slunce byl ukraden chamtivými Aleadery. A teď, i když se zdá být situace ještě komplikovanější, cítil naději. Protože tenhle příběh zcela určitě moc Aleaderů nezná, takže po té dívce nikdo nepátrá.

Nah'mer políbil něžně Nixxu na spánek, když se mu opírala o tělo. Otevřela oči a pousmála se. „Blížíme se k Oakshire,“ zašeptal. Ona se k němu otočila a dlouze ho políbila na rty. Nah'mera její polibek zaskočil. „Za co to bylo?“ zeptal se, když se od jeho rtů odlepila.

„Je mi s tebou krásně,“ přiznala a zase se o něj opřela jako by se uvelebovala v nějakém křesítku. Nah'mer se pousmál, ale nic na to neříkal. Jen pobídl koně, aby trochu přidal a byli dřív v Oakshire.

Datan byl synem bohatého obchodníka. Jeho otec vlastnil obchod s drahými kovy a šperky, a proto se Datan rozhodl, že bude hledat kámen ve městech, kde se scházejí obchodníci. Myslel si, že za ten kámen zloděj bude chtít pořádnou odměnu. A tak objížděl potenciální černé trhy. Věděl, že musí být takový zloděj velmi opatrný, komu se s krádeží svěří, a tak se nedivil, že ještě kámen nespátl světlo světa.

Stejně jako většina Aleaderů věřil v jeho důležitost a chtěl ho vrátit zpátky do chrámu boha Slunce, aby zrušil kletbu a zachránil svojí zem. Ale jeho otec a spousta dalších bylo proti. Vždyť hlad, nedostatek slunce, to nic není v porovnání se zlatem, které za kámen mohlo být, že? A že je málo obilí? Těch, co se to netýkalo, ty to netrápilo. Ale Datana to trápilo.

Ne, že by se zrovna jeho země potýkala s takovým nedostatkem obilí a úrody, ale slunce, chybělo všem. A svět se mu takhle nelíbil. Báł se, co dál by mohlo přijít. Vždyť bůh Slunce může ještě přitvrdit.

Teď se spolu s Nadiou, kterou zachránil, vydal do Oakshire. Na poslední místo, kde ještě nehledal. Bylo mu jasné, že se může točit v kruzích, ale neměl na výběr. Jinak to nešlo, než to zkoušet. Taky nenápadně poslouchal lidi, platil za jejich žvásty a novinky, aniž by prozradil, co chce a co hledá.

Nadia nemohla pro svá zranění cestovat na koni v sedě, takže jí držel jako princeznu v náručí, zatímco se nechal vést na koni. Nadia usínala v jeho náručí a plně se mu oddala. Jak pak by ne, neměla na výběr a on se ukázal jako někdo, kdo nemá v úmyslu jí ublížit, taky se o ní hezky staral.

Po nějaké době jí zkontroloval teplotu. Zdálo se mu divné, že ještě pořád spí a tolik se potí. Sice byla zabalená v kožichu, ale stejně. „*Nadio?*“ zašeptal, ale ona nereagovala. Hned zastavil, slezl i s ní z koně a položil jí na nejbližší plácek. Měla zimnici a drkotala zuby.

„Zineyar... prosím, ještě si jí neber. Waaldire, bože spravedlnosti. Už si tato dívka vytrpěla dost. Prosím tě, pomoz jí. Ezeyare, můj pane. Víím, že se na nás Aleadery zlobíš, ale já ti slibuju, že udělám co bude v mých silách, abych tvůj kámen našel a pak ti ho vrátím. Jsem tvým nejvěrnějším služebníkem. Prosím, pomoz mojí přítelkyni. Prosím tě,“ šeptal. Z kapsy vylovil dýku, chytnul jí za čepel a sjel po ní rukou.

Se zasyčením se z jeho dlaně začala řínout tmavá krev. Ruku dal v pěst a zašeptal do ní znovu svou prosbu. Vzduch kolem se rozechvěl, ale ne vánkem, nýbrž silnou a hlubokou energií. V tom okamžiku ucítil, jak se mu dýka v ruce roztavila. S hrůzou jí pustil a díval se, jak se mění v jasné světlo. To světlo pak proniklo do Nadii. Její tělo se přestalo třást a horečka klesla.

Datan ztuhl. Jeho modlitba byla vyslyšena, ale způsobem, který nečekal. Zranění, které si způsobil, zmizelo, jako by se nikdy nestalo. Sledoval, jak se Nadia zklidňuje a její barva se vrací do její mladé tváře.

„*Datane...*“ zašeptala. Datan se na ní podíval a usmál se.

„*Už je vše dobře,*“ odpověděl jí, aby mu rozuměla. Nadia se k němu přitiskla a plakala. Její srdce bylo rozervané, měla strach a on byl cizí, ale tak nějak cítila, že se na něj může spolehnout.

Nah’mer a Nixxa konečně dorazili do Oakshire. Po mnoha dnech cesty přes krutou zimu a horké pláně bylo město úlevou. Jejich kroky zamířily rovnou k penzionu nad tavernou, kde si mohli konečně odpočinout od náročného putování. Nah’mer si nechal ustájit koně, najedli se s Nixxou v místní putyce a pak se šli umýt a oddychnout si do svého pokoje.

Když vešli dovnitř, rozhlíželi se kolem. Oba byli zvyklí na útulnější a bohatší prostory, ale taky teď pár dní prožívali drsnější podmínky v podobě lesa v krutých mrazech, ledovou říční vodu a bandity.

Nah'mer položil brašnu a kožešiny na postel. Vedle postele byly dvě vědra. Jedno s horkou vodou, ze které se ještě kouřilo a jedno se studenou. A malá dřevěná vana, za kterou si Nah'mer připlatil pár zlaťáků. Byl to nejluxusnější pokoj. Není divu, že byl prázdný, protože si ho mohla dovolit jen šlechta.

Nixxa se podívala letmo na vanu a pak na Nah'mera. A aniž by řekla slovo a odpoutala se od něj pohledem, začala se svlékat. Nah'mer se na ní chvíli díval a když ze sebe shodila všechno, ztěžka polknul. Věděl, co se blíží. Věděl, co Nixxa chce, a věděl, že on je ten, který jí to může dát. Ne, že by jí miloval, ale chtěl ji.

„Svádíš mě?“ zeptal se.

„Ne, jdu se umýt. Přidáš se?“ odpověděla a aniž by čekala na odpověď, nalila obě vědra do vany. Nah'mer zíral na její nahé tělo a na to, jak se před ním ohýbá. Tohle na něj bylo moc.

A tak jí ani nestačil pomoci s těmi vědry. A hned, jak je položila zpátky na zem, přiskočil k ní zezadu a objal jí. Ruce měl položené na jejích prsech a laskal jí krk a ramena. Nixxa tiše vzdychla a zabořila mu prsty do vlasů.

„Proč mi to děláš? Proč mě takhle mučíš? Jsem jenom muž, princezno,“ šeptal vzrušeně do jejího ucha, až se jí rty dotýkal ušního lalůčku. Rukou jí u toho sjel po břiše až dolů ke středu jejího vzrušení.

„A já jenom žena, Nah'mere,“ odpověděla, otočila se k němu čelem a začala ho hladově líbat. Nah'mer to na chvílku přerušil, aby si mohl stáhnout košili a pak, když jí zahodil na zem pod nohy, sjel rukama níž ke svému pásku. Nixxa mu pomohla vysvobodit ho z kalhot a pak se zase spojili jako dva magnety.

Nah'merovo tělo se jí instinktivně přitisklo na její. Žádné něžné dotyky, žádné sladké šeptání. Jen hrubá vášeň, která potřebovala být uspokojena. Nah'mer jí popadl za boky a narazil zády na zeď. Líbal jí po krku a prsou. „Jsi tak krásná, Nixxo,“ zamumlal do její kůže, ale jeho hlas nebyl něžný, spíš nadržенý. Bylo to pouhé konstatování faktu, ne vyznání lásky.

Nixxa tiše vzdychla. Nepřipouštěla si, že by jí mohl Nah'mer brát jinak než ona jeho. A chtěla, aby to trvalo věčně. Aby se ho nemusela pustit. Aby se do něj mohla jenom opřít a cítit jeho teplo. „Asi se teda přidám,“ řekl ještě mezi polibky, potom se od ní odlepil a mířil si to k vaně. Vlezl dovnitř a natáhl k Nixxe ruku. Ta k němu přišla blíž.

Vana byla malá, seděl tam s pokrčenýma nohama v kolenou. Ale byla široká, takže je mohl mít lehce od sebe a zbývalo tam ještě dost místa na její, kdyby si na něj sedla obkročmo.

Ona na něj jen mlčky koukala. Nah'mer se pousmál. „Co je? Chtělas mě zase ošukat ne? Tak pojď,“ řekl beze studu. Nixxy se jeho slova dotkla. Sice mu předtím říkala, že jí může brát jako vesnickou buchtu, ale to bylo proto, že ho chtěla sbalit, ale teď? Měla strach, že to s ním nesměruje tam, kam chtěla.

V tu chvíli se jí do očí vlily slzy. Ne, že by plakala. Byla našťvaná. Ne na něj, na sebe. Že byla naivní. Chtěla mu ukázat, že je víc než jen hračka. Chtěla, aby si jí vážil. Aby si jí pamatoval a ne tohle. Spát s ním sice chtěla, ale... „Ne,“ řekla.

Nah'mer byl v šoku. Podíval se na ní tázavě. „Ne? Proč ne? Co to říkáš?“ zeptal se. Nixxa k němu přišla blíž, jeho oči jí netrpělivě pozorovaly. Na chvíli ta jeho touha opadla. Ne úplně, ale byla na pozadí. Teď ho zajímalo, proč změnila názor a nechce se mu dát.

Vzala do rukou kostku bylinkového mýdla a začala tím Nah'mera mydlit. On byl ještě šokovanější než předtím, ale mlčel a nechal se umýt. Byl trpělivý a čekal na její odpověď, i když mu hlavou probíhalo spoustu nejrůznějších scénářů.

Nixxa a se mu po chvilce dostala k intimním partiím, a než se rozhodla pokračovat, podívala se mu do očí. Nah'mer ty svoje malinko prozíravě přivřel. Přemýšlela, jak uspokojit vlka, aby koza zůstala celá, protože si všimla, že je naproti nevěstinec a...

„Tak řekneš mi už konečně, co se děje? Poranil jsem tě nějak, bolí tě něco?“ tahal z ní. Ona zavrtěla hlavou, ale nic z ní nevypadlo. Nah'mer si povzdychl, zavrtěl nad ní hlavou a zasmál se. Ne, že by byl šťastný, ale spíš nad tím, že si myslel, že bude Nixxa jiná, ale přesvědčil se, že ženský jsou prostě ženský.

„Zvládnou to sám,“ řekl, vzal jí mýdlo z ruky a začal se mydlit sám. Nixxa měla chuť brečet, ale držela se. Jen Nah'mera pozorovala. Když se domyl, položil mýdlo vedle vany a opřel se zády tak, že měl hlavu v lehkém záklonu. Otočil se na ní a usmál se.

„Budeš to mít studený,“ rýpnul si.

„Zvládla jsem ledový potok,“ opáčila suše. On se rozesmál a zavrtěl nad ní hlavou.

„No tak, nemáš důvod se mučit. Pojď ke mně,“ přemlouval jí.

„Dobře, ale nebudu s tebou spát,“ řekla a vlezla k němu do vany na klín. Nah'mer jí sjel rukama po bocích a usmál se.

„Škoda, měl jsem náladu,“ zmínil a podal jí mýdlo do ruky, aby se taky umyla. Jinak by jí asi namydлил a mazlil se s ní, ale chtěl jí to taky vrátit. Nixxa se rychle namydllila, spláchla mydlinkovou vodou mydlinky a chtěla vylézt, ale on jí chytl za ruku a stáhl zpátky na své nahé tělo. Ona se na něj překvapeně podívala.

„Já neškemrám, aby bylo jasno. Nechceš, tak nechceš. Nebudu tě nutit. Ale chci vědět důvod. Co se tak najednou změnilo? Vždyť už jsme spolu spali. Nejde mi to do hlavy. Svedla jsi mě a pak nic? Hraješ si se mnou? Protože to se mi, moje milá nelíbí. Ne takhle,“ zašeptal a dal jí letmo pramínek vlasů za ucho.

„Něco jsem si uvědomila. To je všechno. Není to o tom, jestli chci, nebo nechci. Taký mám ráda hry, ale ne takhle,“ objasnila nejasně a vylezla z vany. Nah'merovy oči na chvíli ulpěly na její... no a pak když se zabalila do osušky, tak se jí podíval do očí a povzdychl si.

„Nechápu. A co sis uvědomila?“ vyzvídal, vylezl z vany a celkem drsně jí sebral tu ještě ne tak zmáčenou osušku, aby se mohl taky otřít. Panovalo mezi nimi teď silné napětí a menší msty za zbytečně promarněnou příležitost a neuspokojení.

„Jen to, že mě nebereš tak, jak jsem myslela, že mě budeš brát. Nechci být jen tvoje hračka na sex. Chtěla jsem být tvoje žena, chtěla jsem, abys mě měl rád. Aspoň rád.

A to se nestalo. Vidíš ve mně jenom teplý místo, kam ho můžeš strčit," pokračovala, ale Nah'mer se rozesmál, což jí znepokojilo.

„Já tě mám rád. A tvoje teplý místo taky. Ale neznáme se ještě tak dlouho, abys byla smutná z toho, že tě mám nebo nemám rád. Myslel jsem, že se ti to posledně líbilo a že si to chceš zopakovat, když ses přede mnou svlíkla. Tak promiň, že jsem to tak bral a že to nechápu," prsknul a natahoval na sebe kalhoty.

„Protože jsi chlap," odvětila se slzami v očích. On přikývl.

„Nechci se s tebou hádat," zašeptal. „Prostě to nech být. Je to jenom sex. Všichni to tak dělají," řekl a udělal k ní krok, že to vypadalo, že se s ní chce usmířit. A taky chtěl, naklonil se k ní a políbil ji lehce na klíční kost.

„Ale já chtěla něco víc než mají všichni. Není to právě jenom sex," dodala. Nah'mer se na ní podíval a objal ji. Bylo to poprvé, co se cítil takhle. Byl zmatený. Cítil se vinen, ale nevěděl, proč. Neudělal nic špatného. Jenom jí chtěl.

„Dobře, tak to nebyl jenom sex. Jak tomu chceš říkat? Milování? Bylo to milování. Milovali jsme se a bylo to krásný..." šeptal jí do ucha a prsty se jemně dotýkal jejího břicha. „Vždyť jsem ti říkal, že to není dobrý nápad dělat v tom lese na tvoje poprvé. A nebral jsem tě jako vesnickou buchtu ani předtím, když jsi řekla, že je ti to jedno," zmínil.

„To mi nevadilo. Jen jsem myslela, že podruhý to bude jiný," opáčila. Nah'mer se zasmál a odtáhl se od ní.

„Jak jiný? Jako že ti padnu k nohám a řeknu ti, že tě miluju? Možná to u vás je běžný, že jsou tebou chlapi posedlí a možná bych byl taky, kdybys to nezkazila. Jsi až moc náročná. Hlavně proto, že ani pořád nechápu, co po mě vlastně chceš. Ale teď už je to jedno, nálada mě přešla, jsem unavený a nechci to řešit. Jdu na pivo," řekl, natáhl si na sebe košili a prásknul dveřmi.

Nixxa se rozbřečela. Bála se, že půjde do nevěstince. Taky se přesunula hned k oknu a sledovala, jestli ho náhodou neuvidí jít dovnitř, ale už tam seděla několik minut a venku ho neviděla. A tak se taky oblékla a šla dolů za ním.

Já jsem byla s Norianem na cestě. Už jsme překročili hranice Celestie. Tady má cesta měla končit, ale nechtěla jsem se vracet zpátky ani za nic. Chtěla jsem vědět víc. Chtěla jsem jít s ním, byl moje skutečná rodina. Tedy, pokud to není lež, ale nezdálo se mi to jako lež, naopak to do sebe začínalo všechno perfektně zapadat.

Dneska mě chvíli učil s mečem. Nebylo to tak strašný, ale ani nijak výrazně dobrý. Taky jsem se škrábala, ale nic vážného to nebylo. Ale co se stalo pak bylo vážné. Ale Norianovi jsem to neříkala. Zatím jsem to jen zkoumala a přemýšlela jsem, jestli se mi to jenom nezdá.

Jela jsem vedle něj na koni a nenápadně jsem si prohlížela svou poraněnou ruku. Měla jsem škrábanec od meče na hřbetu ruky. Ale na to, že jsem se před chvílí řízla, rána byla zahojená, že po ní zbyla jen světlá jizvička, která se mi zdála, že trochu i mizí.

Na pokračování se pracuje...

Ahn-Na je thillaveinská princezna z rodu Sherridenů a zároveň jediná bytost, která má potenciál sjednotit Artemii a zachránit její lid před nekonečnými válkami mezi křesťanskými Thillaveiny a pohanými Aleadery, kteří k sobě chovají nesmrtelnou nenávist. Což bude velmi náročné, když se spolu vzájemně nesmějí ani bavit.

Kdyby s Aleadery při setkání nezkřížila kord a někdo je viděl, čekala by je oba poprava za velezradu a její původ ani důvody by v tom nehrály žádnou roli. Stejně tak tomu bylo i z druhé strany. Každý, kdo byl usvědčen z přátelčkování se s nepřítelem byl popraven jako zrádce a jeho ostatky byly vystaveny na náměstí v hlavním městě.

Ahn-Na svůj kord s prvním Aleaderem, na kterého narazí ale nezkříží. Princ Nah'mer jí naopak zachrání před svými lidmi, kteří jí touží ulovit. Proč to ale udělal Ahn-Na netuší. Nevěří tomu, že by to, že se mu jí zželelo byl jediný důvod, aby riskoval i svůj život. Navíc se potkávají až podezřele často na to, aby to byla náhoda.

STÍN KŘÍŽŮ A MEČŮ